

NIEUWE AVONTUREN

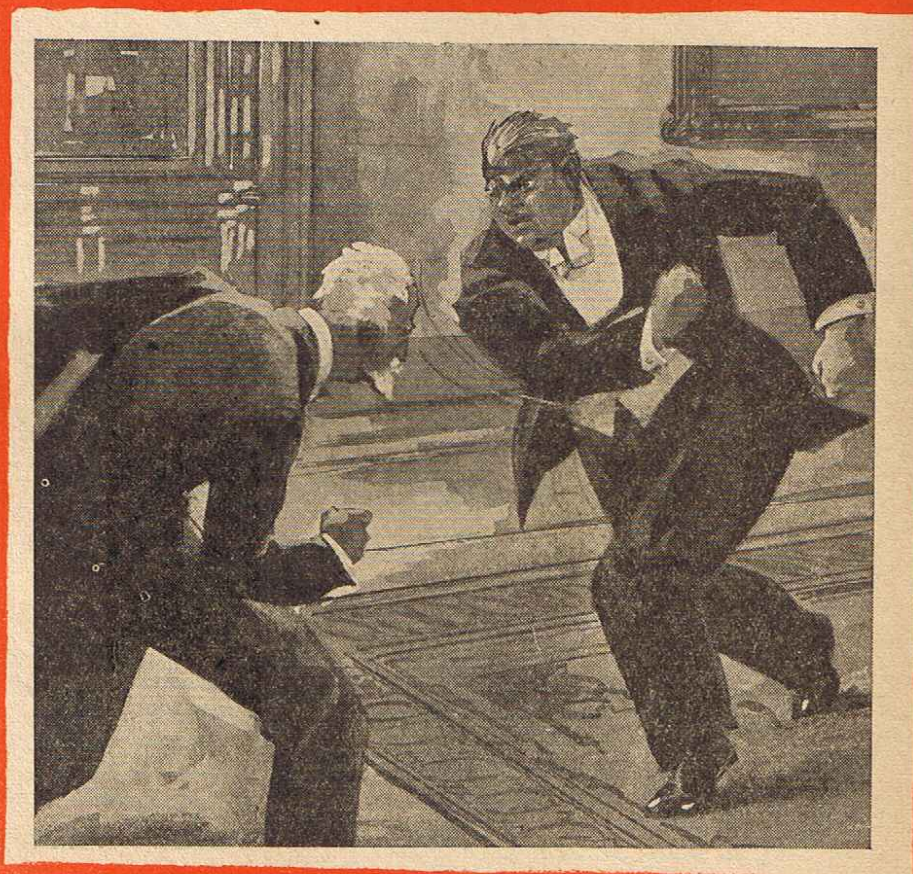
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Liefde en Kunst

Nr 2129

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

LIEFDE en KUNST

HOOFDSTUK I

BIJ DE KUNSTHANDELAAR

In de Cromwellstreet, een der voor-
naamste zijstraten van de Oxfordstreet,
bevindt zich, niet ver van laatstgenoem-
de straat verwijderd, een vrij grote
winkel, niet lang geleden gebouwd en
volgens de laatste eisen ingericht.

Het is de kunstzaak van de heer Wil-
liam Coxon.

Het scheen hem naar de vleze te gaan,
want hij had zich sedert enige tijd een
prachtige, nieuwe auto kunnen aan-
schaffen en zijn klantental had hij
voortdurend zien toenemen.

Hij was een man, die met zijn tijd
medeging en hij verkocht de dingen
waarom het publiek vroeg, en voor de
rest basta.

Hij had zich nimmer opgehouden met de bezwaarlijke en ondankbare taak, leiding te geven aan de smaak van het publiek, maar hij had daarentegen een open oog voor de mode-grillen op het gebied der schilderkunst, en voor de kansen, aan deze kunstrichting meer te verdienen dan aan gene.

Achtereenvolgens had de heer Coxon zijn aandacht geschonken aan de naturalisten, aan de impressionisten, aan de realisten, aan de luministen, aan de futuristen, de cubisten en de sur-realisten en zelfs de romantiekers, die toentertijd juist weer op de voorgrond traden.

Geen kunstrichting kon zo buitensporig zijn, of de heer Coxon had er specimina van in voorraad, teneinde de komende en de gaande man te gerieven, die lust mocht gevoelen en karaktersterkte genoeg bezat, om de wanden van zijn kamer vol te hangen met de afschuwelijke producten van gedegeneerde verfknoeiërs.

Het was op een ochtend van een prachtige herfst dag, toen er voor de deur van het fraaie huis, dat slechts een enkel raam aan de straat had, een grote blauw gelakte limousine stil hield.

Nauwelijks had een van de bedienden dit voertuig gezien of hij snelde naar de deur om deze open te houden.

Want dit veelbelovende jongmens had de auto herkend, hij wist dat zij toebehoorde aan een van de rijkste en zonderlingste mannen van Londen, namelijk aan Lord William Aberdeen, die bij duizenden bekend was wegens zijn uitgestrekte bezittingen en zijn menslievendheid, die hem ieder jaar honderdduizenden kostte.

Zijn Lordschap bezocht nog al vaak de zaak van de heer Coxon, teneinde zich persoonlijk te vergewissen, of zich daar iets van zijn gading bevond.

En de kunsthandelaar kon er dan zijn gemak van nemen en behoefde zich volstrekt geen moeite te geven stukken aan te prijzen, want Lord Aberdeen schoof hem telkenmale met een flauw glimlachje ter zijde en vertrouwde liever op zijn eigen oordeel.

Menigmaal ging hij weer heen zoals hij gekomen was, maar toch kocht hij ook wel eens een of ander dock en betaalde de gevraagde prijs, zonder ook maar een penny af te dingen.

De bediende was reeds op het portier van de auto toegesnel en opende het buigend, zonder de reusachtige chauffeur, die achter het stuurwiel zat, gelegenheid te geven, dit gebaar te verrichten.

Uit de auto stapte een man, eenvoudig en toch met verfijnde smaak gekleed en wiens leeftijd niet nauwkeurig was aan te geven.

Lord Aberdeen knikte de bediende even toe, sprak toen enige woorden tot de reus achter het stuurwiel, en trad de kunsthandel binnen, terwijl de auto weer wegreed.

Dadelijk kwam de heer Coxon in persoon toelopen.

Hij was een klein mannetje van omstreeks 60 jaar, smal en gebogen van rug, met een glimmende, kale schedel en het gezicht van een bejaarde sater, waarin de zwarte oogjes slim fonkelden.

Handenwrijvend stond hij stil voor de gewaardeerde klant, die over hem heen keek naar de schilderijen, die aan de wanden waren opgehangen, of op de grond tegen de muur stonden.

De grote, lange zaal werd vakkundig verlicht door een paar hoge ramen, die op de tuin uitzagen, en door een lantaarn in de zoldering.

Lord Aberdeen wist echter, dat er zich nog meer tentoonstellingzalen in het huis bevonden, waar, behalve schilderijen, ook marmeren en bronzen beelden te zien waren.

Een gedeelte van een der wanden van de benedenzaal werd ingenomen door een monumentale kast met brede planken, waar etsen en kopergravuren zorgvuldig in grote portefeuilles werden bewaard.

Een brede en zeer lange tafel in het midden van het vertrek, waarvan het blad glimmend geboend was, diende om deze portefeuilles op te kunnen leggen.

Lord Aberdeen was langzaam op een der wanden toegetreden en begon de schilderijen, die daar hingen, met aandacht te beschouwen.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd de buitendeur langzaam geopend, en heel bescheiden trad er een jonge man binnen met een zwaar pak onder de arm.

Hij kon ongeveer 25 jaar zijn en hij had een intelligent gelaat, waarin twee donkere ogen schitterden, maar dat zeker wel gevulder had kunnen zijn, want die wangen waren ingevallen en bleek.

In dichte krullen hing zijn zwart haar over het hoge voorhoofd.

De jonge man was uiterst eenvoudig gekleed, en toch maakte hij dadelijk een zeer goede indruk door zijn vrijmoedige oogopslag en zijn slanke gestalte, door zijn gehele wijze van optreden en vooral door de warme, diepe klank van zijn stem, toen hij op beleefde toon vroeg:

— Zou ik een ogenblik met meneer Coxon kunnen spreken?

De bediende nam de jonge man even vluchtig op en vroeg toen: Wilt u meneer over zaken spreken?

— Ja, ik wil hem een paar doeken tonen.

— Uw naam?

— José Darragos.

De bediende begaf zich naar zijn patroon, die zich blijkbaar juist gereed had gemaakt de expositiezaal te verlaten en wisselde enige woorden met hem.

Onmiddellijk nam de heer Coxon de houding aan van een man, wie men een dienst vraagt en richtte zich zo hoog mogelijk op, trok zijn wenkbrauwen in de hoogte en deed zijn best er zo onverschillig mogelijk uit te zien, terwijl hij zich naar de jonge man begaf, die het zware pak reeds op de lange tafel had gelegd en bezig was het touw te ontknopen, waarmede het was dichtgebonden.

Toen Coxon vlak voor zijn bezoeker stond, klemde hij een enorme hoornen lorgnet op zijn neus en vroeg met een weinig wantrouwen in zijn stem:

— Bent u schilder?

— Ja, mijnheer Coxon.

— Ik heb uw naam nog nooit gehoord!

— Dat is niet zo verwonderlijk, mijnheer Coxon, hernam Darragos met een flauwe glimlach. Ik heb nog nimmer ge-exposeerd, wat natuurlijk niet wil zeggen, dat ik er geen pogingen toe gedaan heb.

— En nu komt u...

— Ik kom u een paar van mijn schilderijen tonen mijnheer, en ik hoop dat u ze in uw kunsthandel wilt exposeren.

— Ik heb het eigenlijk niet voorzien op nieuwelingen. Gij lijkt mij nog wel heel jong toe meneer Darragos. Ik moet u zeggen, dat ik een weinig huiverig ben om als bemiddelaar voor zulke jonge schilders op te treden. Ik wil u niet verhalen, dat gij, jonge schilders, de smaak van het hedendaagse publiek slecht schijnt te kennen. Men verlangt thans actie, begrijpt gij wel, levendige actie! Er moet iets gebeuren op de schilderijen. Een bokspartij, een gevecht tussen matrozen, het uitgaan van een fabriek, weet ik wat? Men heeft genoeg van stillevens, van portretten en van al die flauwe, levenloze rommel van voor de oorlog. Maar laat mij toch maar eens zien, wat gij daar bij u hebt, ik heb nog wel een paar minuten tijd.

Lord Aberdeen was naderbij getreden en keek belangstellend toe, toen Darragos het eerste doek neerzette.

Het was een eenvoudige vrouwenfiguur van zeer zuivere contouren, geschilderd door een man, die als weinig anderen de anatomie van het menselijk lichaam kende.

Coxon plaatste zich op een paar meter afstands van het doek, hetwelk Darragos met uitgestrekte armen vasthield, en het had weinig gescheeld of hij had een kreet van verontwaardiging geuit.

— Wat is dat? Een naaktstudie? riep hij uit, alsof hij zijn ogen niet kon geloven. Maar zijt gij dan waanzinnig, mijnheer? Durft gij in deze tijd daar nog mee aankomen? Goede hemel, dat schilderden Titiaan, Rubens, van Dijck, en anderen al lang overleden schilders. En bovendien kan men uit uw werk altijd weer de beginnening proeven. Dat oor, die voet, de linkerhand die

op de heup rust, die is, hm..., hoe zal ik het zeggen, een weinig mistekend nietwaar?

— Mistekend? herhaalde Darragos langzaam. Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat hoor ik voor het eerst! Tal van mijn vrienden hebben het doek al gezien en zij maakten verschillende opmerkingen, maar zeker niet die, welke ik uit uw mond moest vernemen.

— Nu, pak dat maar weer in, hernam Coxon koeltjes. Laat de rest maar eens zien.

Met een bittere glimlach om de lippen nam Darragos het doek weer op en toonde zijn tweede schilderij, een landschap.

Het was een geniaal geschilderd fantastisch landschap, onder jagende wolken; een stuk van een rotsachtige kust, waartegen de golven te pletter sloegen, een paar spichtige, door de storm neer gezwiepte bomen, dat was alles.

Coxon bekeek het doek als een geleerde, die zijn uiterste best doet een ingewikkeld spijkerschrift te ontcijferen en barstte toen eensklaps in een bulderend gelach uit.

— Dat koopt niemand die een greintje hersens heeft. Helemaal uit de tijd, mijnheer! Zee, wolken, een paar bomen, een paar schepjes zand; stop het spoedig weg! En nog fantasie op de koop toe. Laat ik u zeggen, mijnheer, dat we op dit ogenblik niets van fantasie willen

weten! Realiteit, mijnheer, fatsoenlijke realiteit, dat is je ware, daar zit geld aan.

— Dan vrees ik, mijnheer, dat ik u de aanblik van mijn derde doek maar liever moet besparen, hernam Darragos kortaf, terwijl hij zijn schilderij neerlegde en zich gereed maakte de doeken weer in te pakken.

— Wat stelt het dan voor? vroeg Coxon.

— O! het is zeer fantastisch, mijnheer, een strijd tussen Centauren en Amazones.

Deze mededeling scheen de heer Coxon zodanig aan te grijpen, dat hij zich op een stoel moest laten vallen, vanwaar hij de jonge schilder verschrikt aanstaarde.

— Centauren? Amazones? In het jaar 1950 onzes Heren? Mijnheer, stel u dadelijk onder behandeling van een psychiater. Als u op deze weg voortgaat, zult u geen brood verdienen.

— Laat eens zien, liet de stem van Lord Aberdeen zich horen, die de beide andere doeken met de grootste aandacht beschouwd had.

Lord Aberdeen bekeek het derde doek met de grootste belangstelling.

Zijn kennersoog had dadelijk gezien, dat de techniek van de jonge schilder nog enige verbetering behoefde, maar de gehele opvatting van het doek, en vooral de heerlijke kleuren, hadden hem aanstonds getroffen.

HOOFDSTUK II

HANNIBAL JELLYBIRD

Op hetzelfde ogenblik klonk buiten het doordringend geluid van een autohoorn.

Een verbazend grote automobiël, niet veel kleiner dan een verhuiswagen en kanariegeel gelakt, kwam aanstuiwen en hield voor de kunsthandel stil.

De palfrenier, die naast de chauffeur was gezeten, sprong van zijn zetel en rukte het portier van de enorme wagen open.

Daaruit steeg een zeer zwaarlijvig man, in een lichtgrijs, geruit pak en een grote panama op het hoofd, een wit vest aan, en witte slobkousen.

Hij had een gezond, rood gelaat en kleine, bruine ogen, die enige moeite hadden over de dikke wangen heen te kijken.

Zodra hij op het trottoir stond, stak hij de hand toe aan een bevallig jong meisje, geheel in het wit gekleed, en met een grote witte vilten hoed op, die haar voortreffelijk stond.

Juist had de volijverige bediende de deur opengedaan, en nu verschaftte hij buigend toegang aan de zwaarlijvige man, die een ogenblik later in de toonzaal stond.

Darragos had zijn versmadede schilderijen, het pakpapier en het touw opgenomen en was achter in de zaal bezig zijn doeken in te pakken, zonder acht te geven op de nieuwe klanten.

Zelfbewust stevende de dikke man in het grijs op Coxon toe, die dadelijk een en al ijver was, en zei met een stem, die uit de kelder scheen te komen:

— Mijn naam is Hannibal Jellybird, u zult wel van me gehoord hebben.

— Jellybird, misschien van het beroemde Jellybird-Ale? zei de kunsthandelaar, wiens kleine oogjes begonnen te schitteren.

— Dezelfde, meneer! Ik ben bierbrouwer en daar schaam ik mij niet voor.

— Dat zou ook zeer dwaas zijn, mijnheer Jellybird, meende Coxon te moeten opmerken. Terecht zegt een Franse spreuk: Er zijn geen zotte beroepen, er zijn alleen maar zotte mensen.

— Zo is het, mijnheer! bevestigde de bierbrouwer goedmoedig. Ik weet wel niet wat het betekent, maar zo is het! En nu kom ik eens hier om een paar mooie schilderijen te kopen, vooral niet te klein. Ze mogen gerust een paar meter lang zijn; het is voor de hall, begrijpt u? Het geld komt er niet op aan.

Het jonge meisje in 't wit was snel op de corpulente man toegetreden, trok hem aan zijn jas en fluisterde hem op bestraffende toon toe:

— Maar, papa!

— Wat is er kind? zo wendde hij zich tot zijn dochter. Het is toch geen schande als je de pegels hebt?

— Integendeel, mijnheer Jellybird, haastte Coxon zich, de nieuwe klant gerust te stellen. De logica gebiedt ons, veel eerder het tegendeel aan te nemen.

— Zie je wel! riep Jellybird met een daverende lach uit. Ik wist wel, dat ik het bij het goede eind had. Ik zei dus, mijnheer Coxon, dat het er helemaal niets op aan komt wat het kost. Als je me maar geen kleine prulletjes in mijn handen duwt, want daar geef ik niets om. Als ik een schilderij in mijn huis ophang, dan wil ik er ook niet naar behoeven te zoeken, maar dat moet je meteen kunnen zeggen: Daar hangt een schilderij.

Reeds had Jellybird zich naar een van de wanden gewend, zonder in het minst acht te slaan op Lord Aberdeen, die glimlachend had toegeluisterd, en begon nu de daar opgehangen schilderijen aan een inspectie te onderwerpen.

Er scheen echter niet veel bij te zijn, dat hem beviel.

Maar tenslotte had hij toch iets ontdekt, dat hem scheen te bevallen; het was een groot stilleven en daarop vormde een geweldige ham het hoofdmotief.

Met de handen in de zakken bleef Jellybird er een geruime tijd voor stil staan, terwijl hij goedkeurend knikte.

Toen barstte hij uit:

— Dat ding moet ik hebben! Laat me dat thuis bezorgen; zie je, daar zit nu tenminste wat in!

— U hebt gelijk, mijnheer Jellybird. Die ham is prachtig getekend, zei Coxon haastig, die de hemel dankte, dat hij eindelijk was afgeraakt van een schilderij, hetwelk hij reeds jarenlang onverkooptbaar had geacht.

Maar de bierbrouwer riep minachtend uit:

— Die ham? Naar die ham had ik nog niet eens gekeken. Wat kan mij die ham schelen? Maar, kijk eens naar dat glas bier dat er naast staat, zie je, dat bier leeft, dat is best, belegen inlands bier. Zie je dat schuim wel? Neen, let nu eens op dat schuim. Je zoudt het er zo van af scheppen. En daarnaast staat nog een volle fles ale. Jammer, dat je

het merk niet kunt lezen. Maar nu moet ik nog iets anders hebben, iets dat dadelijk inslaat, begrijp je? Ik zie hier niet veel, om de waarheid te zeggen. Allemaal landschappen met koeien of van die rare tierlantijntjes, die ik niet snap. Van die funisten, of hoe noem je die lui. Heb je dan niets, niets in je zaak, dat ik gebruiken kan?

Voordat Coxon iets kon antwoorden, was Lord Aberdeen naderbij getreden, en zei nu met een heldere, welluidende stem:

— Als ik ongevraagd mijn diensten mag aanbieden, dan zou ik mijnheer Jellybird wel willen aanraden een van de doeken te kopen, welke die heer daar ginds aan het inpakken is.

Jellybird wendde zich enigszins verast tot de spreker en riep toen eensklaps uit:

— Maar wat drommel, dat is Lord Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsorclub, waarvan ik dezer dagen pas lid ben geworden. Neem mij niet kwalijk, dat ik u niet eerder heb opgemerkt.

— Het heeft niets te beduiden, mijnheer, hernam Lord Aberdeen met een fijn glimlachje.

— Maar wat zeydet gij zo even; wie is die heer dan?

— Een veelbelovend schilder, mijnheer Jellybird.

— Gij hebt zijn doeken dus gezien en gij vindt ze goed?

— Ik vindt ze schitterend, mijnheer Jellybird.

Hij wendde zich tot de schilder, die zich juist gereed maakte het touw dicht te knopen, en riep:

— Zoudt gij eens hier willen komen, mijnheer Darragos.

De jonge man wendde zich om en kwam naar de kleine groep toe.

Maar nauwelijks had het jonge meisje in het wit hem gezien, of zij slaakte een blijde kreet van verrassing en riep uit:

— Maar ik ken mijnheer heel goed.

— Wat is dat nu, Margie? Ken je die heer?

— Natuurlijk, papa. Denkt u soms, dat ik zo spoedig het gelaat zal vergeten van een man, die mij het leven heeft gered?

— Wat? Is dat die jonge man, die verleden Zondag... begon de bierbrouwer, terwijl hij Darragos aandachtig opnam.

— Ja, papa. Dit is de heer, die op de stoomboot was, waarmee onze wherry in aanvaring kwam, zodat ons bootje omsloeg en wij allen in het water lagen. En die toen niet geaarzeld heeft, dadelijk over boord te springen en drie van de meisjes te redden.

— Drie? Ik dacht dat jij het alleen was, hernam haar vader.

Margie bloosde en stotterde:

— Dat van de twee anderen heb ik zeker vergeten te vertellen. Die gingen mij ook eigenlijk niet aan, nietwaar?

Hannibal Jellybird keek zijn dochter een ogenblik vragend aan, en barstte toen in daverend lachen uit.

— Hoor die grappenmaakster, riep hij. De twee anderen gingen haar niet aan. Nu, je hebt ook gelijk, alles welbeschouwd. Iedereen is zichzelf het naast, en van het ogenblik af dat die jonge man jou het leven heeft gered, doet de rest er ook niet toe.

De bierbrouwer wendde zich nu voor de eerste maal tot de jonge schilder, die tamelijk bedremmeld zich een weinig op de achtergrond had gehouden, en eveneens een hoge kleur had gekregen, en zei toen:

— Kom eens voor het front, jonge man.

Darragos gehoorzaamde.

De bierbrouwer monsterde hem even nieuwsgierig en zei toen goedkeurend:

— Dat is een kranig stuk werk van je geweest, jonge vriend. Maar hoe komt het, dat mijn dochter mij niet eerder verteld heeft, dat je haar uit het water van de Theems hebt opgehaald?

— Maar hoe kon ik dat doen, papa? riep Margie pruilend uit. Mijnheer maakte dadelijk dat hij weg kwam en

hij heeft ons niet eens zijn naam willen opgeven. Hij zei, dat dat er helemaal niet op aankwam.

— Ik geloof toch wel, dat het er een weinig op aan komt, of er een meisje verdrinkt, dat een bruidschat van een half miljoen pond sterling mee krijgt. Wat drommel, jonge man, dat is toch geen bagatel, zou ik menen. Hoe denk je daar zelf over?

De jonge schilder had zich dienaangaande zeker nog geen mening gevormd. Want hij bleef zwijgend staan, met de blik naar de vloer gericht.

Lord Aberdeen, die hem aandachtig had aangekeken, zag dat hij verbleekt was.

Wat Margie betreft, zij scheen de opmerking van haar vader maar half goed te keuren en zei bestraffend:

— Maar papa, hoe kunt u daar nu over spreken? Zo iets zegt men toch niet?

— Dan zal ik mijn best doen er niet meer over te spreken, doch iedereen mag weten, dat mijn dochter een half miljoen pond sterling mee krijgt. En laat ons nu eens over iets anders praten. Gij zeidet mij zoeven, Mylord, dat dit jong mens iets moois bij zich had.

— Iets voortreffelijks, mijnheer, bevestigde zijne Lordschap.

— Kom er dan maar eens mee voor de dag, mijnheer... mijnheer... hoe is uw naam?

— Ik heet José Darragos, mijnheer, antwoordde de jonge schilder, op wiens gelaat nu weer een blos van opwinding was te zien en van hoopvolle verwachting.

— U bent zeker geen Engelsman? vroeg de bierbrouwer, terwijl hij even keek naar de zwarte lokken en de zuidelijke gloed in de ogen van de jonge man.

— Ik ben een Italiaan, mijnheer. Mijn vader heeft aan de zijde van uw landgenoten meegestreden in de oorlog tegen Mussolini en ik ben in Engeland gebleven, omdat niets mij meer naar mijn

eigen land trok, waar mijn beide ouders kort na de oorlog gestorven zijn.

— Zeer belangwekkend, zei Jellybird, ofschoon het hem in de grond volstrekt niet kon schelen.

Darragos had intussen zijn doeken gehaald en begon het pak opnieuw los te maken.

Margie keek vol aandacht en met grote belangstelling toe, terwijl zij nu en dan een schuwe blik wierp op de jonge kunstschilder.

Darragos had de doeken neergezet, en hield dat, waarop de vrouwenfiguur stond afgebeeld, op enige afstand aan Jellybird voor.

Deze keek er door zijn half dichtgeknepen ogen naar, sperde ze toen plotseling zo ver hij kon open, en barstte uit:

— Wilt u, dat ik dat in mijn salon hang, mijnheer? Dat kunt u toch niet menen.

— Dat heb ik dadelijk gezegd, merkte Coxon op, die naderbij was gekomen, en er niet bijzonder op gesteld was, dat zijn nieuwe klant, een man, die zijn dochter een bruidschat van een half miljoen meegaf, zijn schilderijen niet bij hem, maar bij de pasbeginnende jonge man kocht, die bovendien nog wel een vreemdeling was.

Maar nu liet de heldere stem van Lord Aberdeen zich horen, die sprak:

— Ik verzeker u, mijnheer Jellybird, dat die vrouwenfiguur geniaal geschilderd is.

— Luister eens, Mylord, begon de bierbrouwer op gewichtige toon. Ik gevoel bijzonder veel voor uw kennis, voor uw inzicht op het gebied van kunst, maar per slot van rekening moet ik zelf in mijn huis wonen en niet u. Al mijn kennissen zijn fatsoenlijke lui en wat zouden zij er wel niet van zeggen, als zij in mijn salon zo een... zo een... hoe zal ik het noemen, zo'n rare juffrouw aantreffen? Neen werkelijk, dat gaat niet.

De jonge Italiaan had moeite het minachtend lachje te verbergen, dat om zijn lippen was verschenen, maar hij antwoordde toch op hoffelijke toon:

— Het spijt mij, Mijnheer Jellybird, het schilderij blijft, zoals ik het geschilderd heb.

Margie wilde haastig tussenbeiden komen, misschien de jonge man wel verzoeken op zijn besluit terug te komen, maar een blik op zijn vastberaden geelaat deed haar zwijgen.

Haar vader echter riep met luide stem:

— Dat kan ik niet kopen, jonge vriend, het spijt mij waarlijk voor je, maar dan kan ik het niet nemen. Laat de rest maar eens kijken.

Darragos nam het landschap uit het pak, en hield het zwijgend op enige afstand van Jellybird vast.

De bierbrouwer keek er enige tijd naar, met zijn dikke, rode vuisten in de zijde gesteund en begon toen zwijgend het hoofd te schudden.

— Bevalt het u niet, mijnheer Jellybird? vroeg Lord Aberdeen glimlachend.

— Ik zou beter kunnen zeggen of het mij bevalt of niet, Mylord, als ik wist wat het eigenlijk moest voorstellen, antwoordde de bierbrouwer, nog altijd met het hoofd schuddend.

Zonder een enkel woord te zeggen, nam de jonge Italiaan het doek weer op en begon het pak dicht te maken.

In een oogwenk was Margie aan zijn zijde en fluisterde hem haastig enige woorden toe, die blijkbaar van zeer aangename aard waren, want er verscheen een blos van vreugde op de wangen van de jonge man.

Maar Jellybird scheen toch te gevoelen, dat hij wel iets goed te maken had aan de man, die zijn enig kind het leven gered had, een kind ter waarde van een half miljoen pond sterling.

Hij trad dus weer op Darragos toe, legde zijn zware hand op diens schouder en zei op joviale toon:

— Wat je mij daar hebt laten zien, wel ik geloof, dat het niet zo kwaad was, zie je, maar, het was een beetje... hoe zal ik zeggen, een beetje petieterig. Heb je niet iets groters bij je, iets, dat een beetje in het oog springt, dat wat vult? Ik houd nu eenmaal niet van die kleine lapjes linnen en als ik er voor betaal, dan wil ik ook een flink stuk in mijn kamer hebben. Wat denkt u er van Mylord? zo wendde hij zich weer tot de filantroop, die zich een weinig had terug getrokken en zwijgend het kleine groepje gade sloeg.

— Als u aan mijn mening iets gelegen is, mijnheer Jellybird, dan wil ik u wel zeggen, dat volgens de meest gangbare mening, de kunstwaarde van een schilderij niet wordt afgemeten naar de oppervlakte in centimeters, die het beslaat en terecht zou ik zeggen.

De bierbrouwer krabde zich achter het oor en deed blijkbaar de grootste moeite om deze nieuwe en voor hem geheel vreemde stelling te verwerken.

Hij scheen daar echter niet in te slagen en daarom wendde hij zich weer tot de jonge schilder en zei:

— Wat Mylord daar zegt, zal wel waar zijn. Want ik heb al eens beweerd, dat ik hem zeer hoog acht. Hij is een knappe en geleerde bol, maar ieder zijn meug, ik houd het nu eenmaal meer met de flink grote stukken. Hebt u niets van die aard?

De jonge Italiaan scheen even te aarzelen, maar een blik op het gelaat van het jonge meisje scheen hem reden te geven om te antwoorden:

— In mijn atelier heb ik nog een paar doeken van ongeveer anderhalve vierkante meter, mijnheer. Is u dat voldoende?

— Dat lijkt er tenminste al wat op, als er nog een flinke vergulden lijst omheen komt. Wat stellen ze voor?

— Het afscheid van Hector en Andromache en de strijd tussen Achilles en Pericles onder de muren van Troje.

— Nooit van die lui gehoord, bromde de bierbrouwer voor zich heen. Zeker beroepsboksers?

— Pardon, mijnheer Jellybird; zij streeden wel met elkaar, maar niet met lederen bokshandschoenen. Ze zijn trouwens al vierduizend jaar dood.

— Sakkerloot, wat een tijd! riep Jellybird. Breng die dingetjes dan maar eens bij mij, dan kan ik zien wat het is. Kun je morgen komen? Laten wij dat dan maar voor afgesproken houden.

Hij wendde zich weer tot Lord Aberdeen, om afscheid van hem te nemen, toen hem plotseling iets scheen in te vallen.

Hij nam Darragos bij de arm en vroeg op gedempte toon:

— Ziet u kans om een gelijkend portret te schilderen?

— Dat zou ik wel denken, mijnheer, antwoordde de jonge schilder.

— Luister dan eens. Over een paar weken is mijn dochter jarig en ik wilde haar een portret van mij cadeau geven. Ziet u kans om mij uit te schilderen?

— Dan zal ik heel hard moeten werken, mijnheer, antwoordde de jonge man, met een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

— Het zou desnoods bij mij thuis kunnen gebeuren, maar als het vlugger gaat, wanneer u het in uw atelier schildert, dan ben ik tot uw dienst. Natuurlijk mag mijn dochter er niets van weten. Komt u dus bij mij thuis werken? Dan heet het, dat u een of andere reparatie komt doen aan een of ander oud schilderij. Kunt u morgen al komen?

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer, antwoordde Darragos met 'n lichte buiging. Een buiging, zonder enige pluimstrijkerij, of laffe onderdanigheid, die Lord Aberdeen nog meer voor die jonge, talentvolle, maar nog onbekende schilder innam.

Een paar minuten later was de bierbrouwer met zijn bevallige dochter verdwenen, terwijl de laatste afscheid van

Darragos had genomen met een handdrukje, dat hem klaarblijkelijk voor de vele onaangenaamheden schadeloos stelde, welke hij in de kunsthandel van de heer William Coxon had ondervonden.

Toen echter de jonge schilder op zijn beurt de kunsthandel wilde verlaten, hield Lord Aberdeen hem staande en vroeg hem op zachte toon:

— Wat vraagt gij voor het landschap met de bomen?

— Mylord, ik... ik weet waarlijk niet... stamelde Darragos. Om u de gulle waarheid te zeggen, had ik er geen bepaalde som voor vastgesteld. Ik heb zoveel teleurstellingen gekend. Ik heb de doeken reeds bij verschillende kunsthandelaars laten zien en overal zei men

mij ongeveer hetzelfde als die kaalhoofdige ezel van zoeven.

— Vindt gij twee honderd pond voldoende?

— Twee honderd pond? herhaalde de jonge Italiaan, terwijl hij van blijdschap en ontroering verbleekte. Wilt u zeggen dat u voor die prijs het doek wilt kopen?

— Dat wil ik. Ik vind het een zeer opmerkelijk werk. Hier hebt u mijn adres. Over twee uren ben ik thuis. Ik hoop, dat u mij dan het verkochte doek persoonlijk wilt komen brengen, wanneer het niet te veel moeite is. En breng dan tevens enige van uw laatste schetsen mee. Uw werk verdient wel, dat men er wat meer aandacht aan schenkt.

HOOFDSTUK III

HET BEZOEK

Zodra Lord Aberdeen de huisdeur van het fraaie herenhuis in de Cromwell-street, met zijn sleutel geopend had, binnengetreden was en de deur weer had dichtgedaan, trad hem een jonge man tegemoet met een rond, blozend gelaat, dikke blonde lokken en de mooiste blauwe ogen, die men zich kan voorstellen.

— Blij dat je er bent, Edward! zei hij op zachte toon, terwijl hij de ander de hand toestak. Ik heb een paar moeilijkheden met een sleutel; het slot is zeer ingewikkeld en het namaken is niet zo gemakkelijk gegaan, als ik het mij aanvankelijk voorstelde. Je bent laat, nietwaar?

— Het is waar, Charles, dat ik mij opgehouden heb, maar ik heb er geen spijt van! Laten wij naar de rookkamer gaan, dan kan ik het je op mijn gemak vertellen.

— Maar de sleutel dan? vroeg de jonge man.

— Laat die sleutel voorlopig maar rusten; dat heeft geen haast! De bank van Thomson loopt niet weg! Ik heb nu eerst een andere zaak op het oog, die nog heel wat meer kan opbrengen!

De man, die deze zonderlinge woorden gesproken had en die inderdaad wel eigenaardig klonken uit de mond van deze Lord, was John Raffles, en hij, die ze aanhoorde, was zijn trouwe en onafscheidelijke vriend Charles Brand, die het merendeel zijner gevaarlijke avon-

turen had medebeleefd en wellicht de enige man, die een blik had kunnen slaan in het ware karakter van de Grote Onbekende, die dit fraaie huis bewoonde onder de naam van Lord Aberdeen.

Ja, hij was de man, die de Londense politie handen vol werk gaf, op wiens aanhouding reeds jaren een premie was uitgelooft van duizend pond sterling en die de jonge José Darragos bij zich had ontboden!

Raffles had de arm om de schouders van zijn jonge vriend geslagen, toen zij beiden de hall door gingen, en bestegen nu de brede trap, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de rookkamer bevond, een in Arabische stijl gemeubeld vertrek met een ruime erker, welke uitzicht gaf op de tuin, op dit ogenblik in gouden herfststos pralend.

Zodra de twee vrienden hadden plaats genomen in gemakkelijke, met zijden kussens beklede stoelen en een sigaret hadden opgestoken, begon Raffles aan Brand mede te delen, wie hij zoeven ontmoet had.

Toen hij gereed was, vroeg Brand, die aandachtig toegelusterd had:

— En schildert die jonge Italiaan werkelijk zo verdienstelijk?

— Luister eens, mijn waarde! Ik steun menigmaal jonge kunstenaars, maar ik overdrijf het niet! Ik ben niet zo dwaas om geld te verspillen aan lieden, die het nooit verder zullen brengen dan het verven van een tafel of op zijn best

het schilderen van letters op een winkelpui en ik geloof, dat ik daar heel goed aan doe, want anders zou ik de knoeters maar stijven in het kwaad! Zeker, wat Darragos schildert, dat is ongewoon, het is fantastisch, het is zeker nog nooit zo gezien; het doet een weinig denken aan van Gogh; in ieder geval vertoont het de kiemen van een waar talent en daarom heb ik een van zijn doeken gekocht, waarmee ik twee vliegen in één klap sla. Ik verrijk mijn verzameling met een mooi stuk, en ik geef de jonge man moed om verder te gaan op de ingeslagen weg!

— Het is wel eigenaardig, dat je in de kunsthandel van onze vriend Coxon die verschrikkelijke Jellybird ontmoette!

— Ken je hem?

— Maar mijn beste Edward, heel Londen kent hem immers! Het is onmogelijk om hem niet te kennen! Zijn reusachtige kanariegele auto, zeker een tachtig paard wagen als het er ten minste geen honderd zijn, is in de hele stad bekend, zonder overdrijving. Hij heeft een loge in bijna alle schouwburgen, ofschoon hij evenveel verstand heeft van muziek en toneel, als een koe van koorddansen, en hij houdt er twee racejachten op na; hij heeft een stal met renpaarden, die de koning hem zou kunnen benijden en waaruit twee paarden hem reeds hoge prijzen hebben laten verdienen; hij slaat geen enkele Derby over, noch een Grand Prix, noch een wedren in Hoppegarten; hij strooit met zijn geld op iedere fancy-fair en er is maar één ding dat hem ontbreekt!

— En dat is?

— Hij zou zo dolgraag in aanraking komen met de adel!

— O! Wat dat betreft, zal er misschien spoediger aan zijn hartewens worden voldaan, dan hij verwacht, al is het dan misschien op enigszins andere wijze, dan hij zich had voorgesteld! zei Raffles op eigenaardige toon.

— Wat meen je? vroeg Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek.

— Wel, met mij zal hij in aanraking komen! Met John Raffles, met Lord Edward Lister! Je zult toch onmogelijk kunnen ontkennen, dat geen man zich zo goed leent als hij, om als object te dienen bij de kunstbewerking, welke de politie, die altijd lelijke woorden gebruikt, met de naam van inbraak bestempeld heeft!

— Ik zeg niet, dat het wild de moeite niet loont, maar ik vraag mij zelf af of het wel zo gemakkelijk zal zijn in zijn huis binnen te dringen.

— Ken je zijn huis?

— Ja, ik weet wel waar het staat. Ik ben er enige malen langs gereden met mijn motor.

— Helemaal toevallig? vroeg Raffles met een tinteling in zijn staalgrijze ogen.

— Ik verzeker je, dat het louter toeval was, antwoordde Brand haastig. Maar ik heb toch niet nagelaten, instinctmatig de plek eens op te nemen, waar de vesting van die rijkwaard zich bevindt.

— Je gebruikt daar een woordkeuze, die in de verte aan forten en bunkers herinnert, kwam Raffles glimlachend. Zo erg zal het wel niet zijn.

— Nu, zijn huis heeft toch wel een weinig van een vesting weg, het is uit hardsteen opgetrokken en uit graniet. Marmor en andere edele steensoorten zijn er niet aan gespaard. Het ligt in Sloane Street, dicht bij Soho Square, het is splinternieuw, en opzettelijk voor hem gebouwd; het moet bijna een miljoen pond sterling gekost hebben en het is ingericht met een weelde, die iemand het hart in het lichaam doet omdraaien!

Raffles wendde Brand haastig zijn scherpgetekend gelaat toe.

— Hoe weet je dat? vroeg hij. Ben je er binnen geweest?

— Neen, ik ben er zelf niet geweest! antwoordde de jonge man. Ik heb het gehoord van een van de leden van de Windsor-Club, van de jonge Graham Greene, hij heeft er een paar maal een bezoek gebracht en hij geraakte niet uitgepraat over de barbaarse weelde,

zoals hij dat noemde, die er in het huishouden van de bierbrouwer heerste. De man schijnt geen grijntje smaak te hebben en ik heb mij laten vertellen, ik durf echter niet instaan voor de waarheid, dat men de grootste moeite van de wereld heeft gehad om hem te belletten, de prachtige copieën van marmeren beelden, uit het Louvre afkomstig, te laten vergulden, omdat hij het wit van het marmer zulk een koude kleur vond!

— Dat verwondert mij niets van die man! hernam Raffles schouderophallend. Reeds in de kunsthandel van de heer Coxon heb ik de opmerking kunnen maken, dat onze vriend Jellybird zeer rijk is, maar dat zijn kunstzin, helaas, geen gelijke tred heeft gehouden met de toename van zijn vermogen. Hij heeft namelijk de jonge Darragos, van wie ik je zoeven verhaalde, verzocht om met een paar doeken bij hem te komen; maar zij moesten vooral flink groot zijn.

Brand barstte in lachen uit en vroeg toen:

— Is zijn dochter van hetzelfde kaliber?

— Neen, gelukkig! Vermoedelijk heeft hij het jonge meisje naar een kostschool gezonden en daar zal zij wel geleerd hebben, de schilderijen anders te beoordelen dan naar de grootte. Ik kreeg de indruk, dat zij alles behalve gesticht was over de opmerkingen, die haar vader ten beste gaf. Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik meen te hebben gezien, dat de bevallige Margareth Jellybird voor de jonge man, die haar het leven redde, zelfs nog meer belangstelling koestert dan hij rechtens zou kunnen eisen!

— En hij?

— Wel, ik geloof, dat hij dat lieve kind zeer graag mag lijden, maar hij is een trots sinjeur en het zou mij volstrekt niet verwonderen als haar rijkdom hem afschrikte; trouwens, als ik het karakter van onze vriend de bierbrouwer in die korte tijd goed doorzien heb, dan geloof ik wel te mogen zeggen, dat hij er geen ogenblik aan

zou denken zijn dochter te geven aan iemand, die nog pas op de onderste trede van de ladder naar de roem staat, en die het, volgens hem, wel nooit verder zal brengen dan een talentvol kladschilder!

— Dan lopen wij dus kans, nog een soort familiedrama bij te wonen, zei Brand lachend. Ik ken het jonge meisje vluchtig, door haar wel eens op het tennisveld te hebben ontmoet, en ik meen te kunnen verzekeren, dat zij zich niet zonder verzet zal neerleggen bij een besluit van haar vader, dat niet met haar eigen wensen strookt.

— En de vader lijkt mij een koppige, oude ezel toe! hernam Raffles overtuigd. Een man, die zo trots is op zijn geld, als een pas geridderde op zijn lintje en die vast overtuigd is, dat hij zich persoonlijk jegens zijn land verdienstelijk heeft gemaakt, door tijdens de oorlog enige millioenen te verdienen. Ik weet niet wat het is, Charles, maar een zeker voorgevoel zegt me, dat mijn rol in deze geschiedenis nog niet is uitgespeeld.

De beide vrienden bleven nog enige tijd over het onderwerp doorpraten en vervolgens begaf Brand zich weer aan zijn werk, hetwelk voor het ogenblik hierin bestond, dat hij in een geweldig dik register knipsels uit verschillende voorname bladen uit de meeste Europese hoofdsteden plakte en dan achter in dat dikke boek in het kort de inhoud vermeldde.

Het was een lastig werkje, dat veel aandacht vereiste en vooral veel geduld. Maar Brand mocht zich gelukkig achten, dat hij beide eigenschappen in ruime mate bezat.

Ongeveer anderhalf uur later kondigde de grijze butler van Lord Aberdeen, de oude Gaston, het bezoek aan van José Darragos.

De jonge man had zich ditmaal de weelde van een taxi veroorloofd, en dat mocht ook wel, want behalve het door Raffles gekochte doek, had hij nog een lijvige en zeer zware portefeuille bij zich.

Hij werd in de met verfijnde smaak gemeubelde ontvangkamer gelaten, waar Raffles hem een ogenblik later begroette.

— Het doet mij genoegen, mijnheer Darragos, dat gij aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven en hier gekomen zijt, om mij persoonlijk uw werk te komen brengen, begon Raffles. En wees nu zo goed en toon mij eens wat van de inhoud van uw portefeuille.

De jonge Italiaan maakte de banden los, waarmede de portefeuille was toegebonden en begon Raffles zijn schetsen te tonen.

Deze zag met zijn geoefend oog aanstonds, dat er vrij wat bij was, hetwelk de beginner verried, die zich zijn weg nog zocht, maar daarnevens waren er enige schijnbaar onbetekenende krabbels, die onmiskenbaar van een talent getuigden, dat bezig is zich uit de windsels los te maken en de vleugels uit te slaan, om misschien de hoogste toppen van de roem te bereiken.

Raffles legde enige van deze schetsen terzijde en toen hij de gehele portefeuille had doorgezien, vouwde hij de witte, gespierde handen om de knieën, keek Darragos een ogenblik onderzoekend aan en begon toen :

— Ik geloof, dat gij er niet de man naar zijt, om u spoedig te laten beïnvloeden en dat is maar heel goed ook. Als gij uw eigen weg volgt, en u daarvan niet laat afleiden door zogenaamd welwillende critici, dan zult gij het ver brengen. Ik ben overtuigd, dat gij de waarheid kunt vernemen, en daarom voeg ik er aan toe, dat uw techniek nog geenszins volmaakt is, en dat gij ernstig zult moeten blijven doorstuderen. Ik zeg u dit, niet om u te ontmoedigen, en ik geloof ook niet, dat gij spoedig het hoofd laat zakken. Ik zeg het slechts om u aan te sporen, de ingeslagen weg met moed te blijven volgen, dan ben ik er zeker van, dat gij over enige jaren met de grootste lof genoemd zult worden onder de eerste schilders van het land, tenminste wanneer gij dan nog niet naar uw eigen land terug gekeerd zijt.

— Ik dank u voor uw welwillende woorden, Mylord, zei Darragos, op wiens fijn besneden gelaat een donkere blos van blijdschap was verschenen. Wat uw laatste opmerking betreft, ik heb voorlopig volstrekt geen reden om naar mijn land terug te keren. Integendeel, ik wil niets liever dan te Londen blijven, om hier te studeren en te werken. De Engelse hoofdstad heeft mij altijd een zeer grote aantrekkingskracht op mij uitgeoefend. Er zijn hier zoveel onvergelykelijke motieven. Ik denk hierbij aan de Tower Bridge, aan de haven, aan de schone plekjes aan de Theems, aan de prachtige parlementsgebouwen, aan de Westminster Abdij, en aan zoveel andere prachtige onderwerpen.

— En zijn dat de enige redenen, die u hier houden, mijnheer Darragos ? vroeg Raffles, terwijl hij de jonge man een weinig spottend aankeek.

Darragos antwoordde niet, maar hij werd nog roder in het gelaat en begon met een door niets gemotiveerde haast zijn schetsen weer in te pakken.

Maar dit zwijgen was welsprekend genoeg en Raffles vroeg dan ook niet verder.

Maar toen Darragos de hand uitstrekte naar de schetsen, welke terzijde waren gelegd, riep Raffles uit :

— Wacht even, die schetsen behoud ik, tenminste, wanneer gij er niet bepaald op gesteld zijt, ze om de een of andere reden te behouden. Deze ene stelt namelijk een jonge dame voor, wier gelaat ik mij meen te herinneren. Ik moet haar nog niet lang geleden hebben gezien. Wacht eens, nu valt het mij al te binnen, het is miss Margie Jellybird, nietwaar ?

José Darragos stond half afgewend en in die houding knikte hij bevestigend, zonder op te zien.

— Dat hebt u zeker uit het hoofd getekend ? vroeg Raffles glimlachend, zonder schijnbaar acht te geven op de verwarring van de jonge schilder.

— Ja, Mylord.

— Dan moet ik u mijn compliment maken. Het is niet alleen buitengewoon goed gelijkend, zo gelijkend alsof het origineel verscheidene malen voor model had gezeten, maar er zit leven in, en dat kan men van een groot aantal portretten, helaas, niet zeggen. Wilt ge mij dit portret verkopen ?

— Excuseer mij, Mylord, gij zijt zeer goed voor mij geweest, ik weet maar al te wel, hoeveel ik u te danken heb, maar ik zou liever geen afstand doen van dit portret, ik heb er nog een, van iemand anders, en dat is, geloof ik, beter dan dit.

— Zoudt gij denken ? kwam Raffles glimlachend. Maar als ik nu speciaal dit portret wilde hebben, als ik u vijfhonderd pond bood voor deze eenvoudige potloodkrabbel ?

— Het doet mij leed, Mylord, maar wezenlijk, ik zou dit portret liever niet afstaan !

Met een snel gebaar stak Raffles hem de schets toe en klopte Darragos op de schouder, terwijl hij zei :

— Onder deze omstandigheden is er natuurlijk geen sprake van, dat ik deze schets zou willen houden, mijn waarde Darragos. Hier hebt ge haar. Gij zult mij echter de opmerking ten goede moeten houden, dat gij er wel zeer op gesteld moet zijn, om een bedrag te weigeren, dat ongeveer tien maal te hoog is ; maar wij zullen nu niet verder over de zaak spreken. Neem nu plaats, als ik u verzoeken mag, dan zal ik even een check voor u uitschrijven.

Raffles haalde zijn checkboekje te voorschijn en vulde snel een check in, welke hij de jonge man toestak.

Terwijl hij zijn vulpenhouder dicht schroefde, begon hij weer :

— Zeg mij eens, heb ik u in de kunsthandel van Coxon niet horen zeggen, dat gij de volgende week met een paar doeken ten huize van mijnheer Jellybird zoudt komen ?

— Zo is het, Mylord.

— Mag ik die doeken niet eens komen zien in uw atelier ?

— Uw komst zal mij zeer aangenaam en een grote eer voor me zijn,

Mylord, antwoordde Darragos met een kleur van blijdschap. Maar tot mijn spijt kan ik u die twee schilderijen niet laten zien.

— Waarom niet als ik vragen mag ?

— Omdat ze nog niet geschilderd zijn, Mylord.

— Gij zoudt dus in een week tijds twee zulke moeilijke onderwerpen moeten schilderen ?

— O, dat is zo moeilijk niet. Van het ogenblik af, dat zij bestemd zijn voor de heer Hannibal Jellybird, antwoordde de jonge Italiaan, met een minachtend schouderophalen, maar terwijl zijn ogen ondeugend glansden. Hij vroeg om grote schilderijen, ik wilde hem gaarne tevreden stellen, en daarom heb ik hem die twee doeken toegezegd.

— Maar als hij ze nu weigert ? Als hij ze niet naar zijn zin vindt ?

— Dan is er nog niet veel aan verloren, Mylord. Ik kan ze makkelijk in enige dagen gereed krijgen. Ik geloof, dat mijnheer Jellybird niets anders verlangt dan een zo dik mogelijke laag verf, veel vermiljoen, veel kanariegeel en, als het kan, ook nog een beetje bladgoud. Denk eens aan wat ik kan maken van de helm, het schild en het zwaard van Hector, van de strijdwapens en van de rode tuniek van Andromache ! Het ene prachtig verguld, het laatste bessensaprood. Ik verzeker u, dat hij ervan zal smullen ; maar hij hoeft er niet meer voor te betalen dan tien pond per stuk.

— Het is een goede grap, maar hebt u wel eens aan de gevolgen gedacht ? Zo niet, dan zal ik u die wel eens voorhouden. Jellybird is zeer trots op zijn schilderijen. Wie hem bezoekt, wordt het eerst naar zijn wapenverzameling en vervolgens naar zijn schilderijncollectie gebracht. Daar zullen ook uw twee oleogravures hangen en hij zal aan iedereen, die het horen wil, verklaren, dat die geschilderd zijn door José Darragos. Dat is één. Voor mensen, die geen verstand hebben van schilderijen betekent dat absoluut niets, maar de kenners zullen natuurlijk mee-

smuilend naar uw fantastisch gekloddere schilderijen kijken en bij zichzelf de opmerking maken, dat gij een zekere roem zoudt kunnen verkrijgen als leverancier van opwindende tafereelen op de buitenkant van een kermishypodrome, of een stoomcaroussel. Maar er is nog méér. Die mijnheer Jellybird is niet de enige van die naam. Hij heeft een dochter, een zeer bevallige dochter, die u wellicht niet helemaal onverschillig is. Zij weet meer van schilderijen af dan haar vader en zij zal dadelijk zien, dat gij hem een paar volstrekt waardeloos geveerde prenten in de handen hebt gestopt. En ik zou niet graag gedwongen worden van te voren te moeten zeggen, hoe zij die spotternij zou opnemen. Misschien zou zij het heel grappig vinden, maar misschien zou zij zich beledigd gevoelen. Zelfs tegenwoordig vindt men van die jonge meisjes, die er desnoods in zouden toestemmen er met u van door te gaan, maar die het niet zouden kunnen vergeven, als gij haar vader een raar figuur liet slaan, en nu moet gij zelf maar eens uitmaken wat het beste is volgens u.

De jonge schilder had aandachtig toegeluisterd en gedurende het laatste gedeelte van Raffles' toespraak had hij het hoofd gebogen, terwijl hij nu en dan een schuwe blik op de spreker wierp.

Nog enige tijd nadat Raffles gezwegen had bleef de jonge schilder onbewegelijk voor zich uitstaren en toen hief hij met een ruk het hoofd op en zei:

— Ik geloof, dat u gelijk hebt, Mylord. Ik wil van mijn hart geen moordkuil maken. Gij schijnt al te veel gerdan te hebben, wat ik goed verborgen waande en daarom mag ik het u wel toevertrouwen, dat alleen uw laatste bezwaar voor mij kan gelden.

De zwarte ogen van de Italiaan schitterden gultig, toen hij vervolgde:

— Het is wel jammer, dat ik het moet laten, want ik had er mij veel van voorgesteld. Wat uw eerste tegenwerping betreft, ik zal de kenners wel

spoedig verplichten tot de erkenning te komen, dat ik wel beter kan schilderen, dan de beide schilderijen, die in de zaal van mijnheer Jellybird zouden prijken, maar intussen zit ik er nu danig mee in, want ik heb hem die twee doeken beloofd.

— Hebt gij niets anders van enige omvang? vroeg Raffles. Gij weet immers wel, dat onze man in de eerste plaats op de afmeting let?

— Wacht eens, ja zeker, ik moet nog een heel groot doek hebben, bijna twee meter hoog. Het dateert uit mijn eerste jaren en stelt, geloof ik, het binnenste van een Italiaans wijnhuis voor.

— Komen er vaten op voor? vroeg Raffles haastig.

— Die zullen zeker niet ontbreken.

— Dan is de zaak in orde. Breng hem dat en hij zal er meer prijs op stellen, dan op het afscheid van Hector en Andromache, al ware het ook door een Michael Angelo geschilderd.

De beide mannen waren opgestaan en de jonge schilder maakte zich gereed om afscheid te nemen.

Maar Raffles hield hem nog even terug en zei:

— Gij gaat immers het portret van de heer Jellybird schilderen?

— Ja, Mylord.

— Wanneer begint gij daarmee?

— Morgen, denk ik.

— Nu, ik wens u veel succes, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de jonge schilder de hand drukte.

Darragos wendde zich op de drempel nog eens om en zei op een toon van innige dankbaarheid.

— En ik ben u zeer dankbaar, Mylord, omdat gij de eerste zijt geweest, die mijn werk heeft gewaardeerd. Ik weet zeker, dat mij dat geluk zal aanbrengen. Ik kan nu tenminste voor de eerste tijd onbezorgd leven en ik zal de wereld tonen, dat zij zich vergiste, toen zij meende, dat zij mij over het hoofd kon zien.

En met deze woorden verdween de jonge Italiaan terwijl Raffles glimlachend achterbleef.

HOOFDSTUK IV

DE EERSTE ZITTING

Brand had Raffles niet te veel gezegd van het huis, waarin de millionair-bierbrouwer woonde.

Het was inderdaad weinig minder dan een vesting; het scheen wel gebouwd te zijn om de eeuwen te kunnen trotseren.

Het huis lag aan het eind van de straat en was daarvan gescheiden door een tuin met fraai opgaand geboomte en vol kostelijke bloemperken.

Alles welbeschouwd, was het huis veel te groot voor het kleine huishouden van de bierbrouwer, dat slechts bestond uit de heer des huizes, zijn echtgenote en zijn dochter.

En toch was het maar nauwelijks groot genoeg om alles te kunnen bevatten wat de millionair er in de loop der jaren had ingebracht.

Daar was om te beginnen de wapenverzameling van Jellybird, die terecht doorging voor een der meest volledige, particuliere collecties in geheel Londen en die zeker verscheidene duizenden ponden waard was.

Een gehele zaal op de tweede verdieping, met vijf ramen aan de straat, was nodig geweest om die kostbare verzameling te kunnen bevatten.

Daar hingen langs de wanden, of daar lagen in fraaie vitrines van mahoniehout allerhande moordtuigen, welke de mens in de loop der eeuwen had

uitgedacht, om zijn naaste van het leven te beroven.

Had de heer Jellybird verstand van deze wapens?

Geenszins, maar het was mode; het was vooral zeer modern, om er een wapenverzameling op na te houden en daarom bezat de bierbrouwer deze wonderschone collectie, die zelfs enige historische stukken bevatte, zoals de bijl. waarmee de beklagenswaardige Anna Bolijn haar jeugdig leven op het schavot eindigde.

Dan was er een muziekzaal, een niet veel kleiner vertrek, waarin twee grote Bechtsteinvleugels stonden, een harp, enige mandolines, en voorts een tiental gemakkelijke stoelen. Het was in één woord een kleine concertzaal.

Vervolgens was er een gymnastiekzaal.

Het behoeft zeker niet te worden gezegd, dat de h. Jellybird zelf hier maar hoogstzelden een voet zette, want zijn buitensporige zwaarlijvigheid maakte het hem ten enemale onmogelijk, een andere sport te beoefenen dan auto rijden.

Maar een des te drukker gebruik van deze zaal werd gemaakt door zijn bevallige dochter, die verzot was op schermen, en met haar vriendinnetjes uren in dit vertrek kon doorbrengen, om er aan de Romeinse ringen, de dubbele

baren, de rekstok, het paard en andere turninstrumenten te werken.

Maar hiermede was de reeks vertrekken in het grote huis nog bijlange na niet uitgeput.

Er was een kolossale badkamer, grotendeels in fraai Cararisch marmer uitgevoerd, met een bassin, dat niet mistaan zou hebben in een openbare luxe zweminrichting, en waarvan de bouw een burgervermogen vertegenwoordigde. Er was een serre, vol uitheemse planten; er was een bibliotheek, met ongeveer tienduizend boeken, waarvan er misschien tien of twintig ooit geopend waren. Er was een ontvangsalon, even groot als een plein, er was een danszaal, die nog groter was, met een afzonderlijke loge voor het orkest; er was een eetzaal, afzichtelijk door haar buitensporige weelde, de droom van een schatrijk geworden poffertjeskraambe-zitter; en dan was er nog een biljartkamer, een rookkamer, een werkkamer voor de heer des huizes, welk vertrek hij echter nooit anders placht te bezoeken dan om er zijn middagslaapje te doen, twee boudoirs, een voor mevrouw en een voor de jonge juffrouw, en een groot aantal slaapkamers, gedeeltelijk bestemd voor de logeergasten en allen ingericht met een weelde, die de bezoeker een groot denkbeeld moest geven van de rijkdommen, waarover de bezitter van dit huis beschikte.

Niet alleen aan de voorzijde, maar ook aan de beide zijkanten en de achterzijde was het huis omgeven door een grote tuin.

Het was op de dag, volgende op het bezoek, hetwelk de jonge Italiaanse schilder aan Raffles had gebracht, toen een deftige geklede huisknecht, met een gladgeschoren gezicht, met afgemeten schreden op de huisdeur toetrad, waaraan zoeven was gebeld.

Het was omstreeks half elf in de ochtend.

De huisknecht trok de zware voordeur open en keek in het gelaat van José Darragos, die hij blijkbaar nooit had gezien.

Toen gleed zijn blik naar de schilderdoos, welke de jonge man in de hand hield, om tenslotte te blijven rusten op de slappe vilten hoed, die de sporen droeg van langdurige en trouwe knechtschap.

— U wenst? vroeg de deftige bediende, tamelijk afgemeten.

— Ik wens bij mijnheer Jellybird te worden toegelaten, antwoordde Darragos.

— Op dit uur? vroeg de bediende, op een toon, zo verontwaardigd, alsof men hem had voorgesteld, majesteit-schennis te plegen. Gij meent toch zeker niet in ernst, dat gij mijnheer nu wilt spreken?

— Ik kom niet om hem te spreken, goede vriend, ik kom om hem te schilderen, antwoordde Darragos bedaard. Hier is mijn kaartje, ga dat maar aan uw meester brengen, hij verwacht mij.

De bediende wierp nog een besluite-loze blik op het kleine stukje carton en wees toen de jonge schilder zijgend een plaats aan op een der zware eikenhouten banken, welke langs een der muren der grote hal geplaatst waren.

Daarop sloot hij de huisdeur weer en beklom de brede trap aan het einde van de vestibule, die naar de gaanderij voerde, over welker leuning enige zeer fraaie wandtapijten waren gehangen.

Het volgend ogenblik was hij uit het gezicht verdwenen.

Maar in zijn plaats verscheen er iemand anders in het gezichtsveld van de jonge kunstenaar, die in zijn ogen heel wat aantrekkelijker moest zijn.

Het was Margie, de bevallige dochter van de bierbrouwer.

Zij moest bepaald op wacht hebben gestaan, anders was het onverklaarbaar, hoe zij zo eensklaps te voorschijn kon komen, juist op het ogenblik, waarop de knecht verdwenen was.

Haar lief gezichtje had een hoogrode kleur, toen zij zich tot Darragos wendde en hem de hand toestak.

— Sta mij toe, dat ik het ben, die u het eerst verwelkom, mijnheer Darragos, zei zij. Gij hebt mij het leven gered, en al hebt gij u destijds onttrokken aan mijn dankbetuigingen, zo zult gij er nu niet meer in slagen, mij te ontkomen.

De jonge schilder had de kleine hand, die hem was toegestoken, lachend aangenomen, en zei, terwijl hij miss Margareth met zijn grote zwarte ogen doordringend aanzag :

— Ik hoop, miss Margareth, dat wij goede vrienden zullen worden. Nu het toeval u weer op mijn weg heeft gebracht, nadat ik het grote voorrecht heb mogen smaken, u uit het water van de Theems te redden, zou ik het bitter betreuren, indien onze kennismaking weer moest eindigen. Maar daar valt mij iets in, voegde hij er op verschrikte toon aan toe.

— Wat dan ? vroeg het jonge meisje schalks.

— Gij moogt eigenlijk volstrekt niet weten dat ik hier ben.

— O stel u maar gerust, dat behoeft immers niemand te ontdekken.

— Weet gij wat ik hier kom doen ?

— Natuurlijk weet ik het. Dacht u soms met een gansje te doen te hebben ? Gij komt om het portret van mijn vader te schilderen.

— Hoe weet u dat ? Heeft uw vader het u dan verteld ?

— Niet recht op de man af, maar langs een omweg, ziet u. Hij heeft willen weten, of ik het aardig zou vinden een levensgroot portret van hem te hebben en daarna heeft hij er nog verscheidene malen over gesproken. Gisteren heeft hij het u gevraagd in de zaak van Coxon, en zich misschien verbeeld, dat ik niet hoorde wat hij zei. Maar ik heb goede oren en het is mij niet ontgaan. Ik zie u nu hier komen met een schilderdoos en ik zou al heel dom moeten zijn, als ik tussen dat alles geen verband legde.

— Maar zorg in ieder geval, dat uw papa niet te weten komt, dat het kostbare geheim is uitgelekt, hernam de jonge schilder.

— Maar dat weet hij morgen, mijnheer Darragos, riep Margie uit, en haar ogen glansden spottend. Hij kan er, om te beginnen, toch niet over zwijgen, en dan met die vele bedienden, denkt U soms, dat die hun mond zullen houden ? Ik durf er wat onder verwedden, dat papa er al vanmiddag aan tafel over spreekt.

Het jonge meisje zweeg, keek Darragos schuchter aan en vroeg toen :

— Vindt u het ongepast als ik u zeg, dat ik het heel prettig vind, dat u hier komt ?

— Ik weet niet of ik het ongepast moet vinden, maar in ieder geval vind ik het heel aangenaam, antwoordde Darragos, en hij greep opnieuw het kleine handje en drukte er een kus op.

Op hetzelfde ogenblik werden de schreden van de bediende opnieuw gehoord.

Margie trok snel haar hand terug, legde haar vinger op de lippen, en was zo vlug als een hinde door de openstaande deur verdwenen.

Darragos keek haar na, en toen hij zich weer omwendde, keek hij in het gelaat van de bediende, die hem kwam zeggen, dat mijnheer Jellybird hem verwachtte.

Darragos volgde de huisknecht, die hem de weg zou wijzen en besteeg de brede trap, om vervolgens door een brede gang tot voor een fraai gebeeldhouwde deur te worden gebracht.

De huisknecht opende deze deur, noemde de naam van de bezoeker, liet Darragos binnen en trok zich weer terug.

De jonge Italiaan bevond zich in het gezelschap van zijn lastgever.

De heer Jellybird zat voor een geweldig grote schrijftafel en had zich voor de plechtige gelegenheid extra deftig gekleed in een lange zwarte jas, met een hagelwitte boord en het haar keurig gefriseerd.

Hij stond op, trad op Darragos toe en zei op zijn gewone luidruchtige toon :

— Blij dat je op tijd gekomen bent, jongmens. Heb je daar je schildersrom-

mel bij je ? Goed zo. Maar wat is dat ? Ik zie geen ezel. Waar heb je de ezel gelaten ?

— De ezel is hier, mijnheer Jellybird, antwoordde Darragos, terwijl hij van terzijde een veelbetekenende blik op de bierbrouwer wierp. Ik heb hem reeds vroeg in de ochtend door een kruier laten bezorgen, ofschoon ik hem niet nodig zal hebben, want ik moet op de eerste zitting waarschijnlijk wel eerst een schets in houtskool van u maken.

— Houtskool ? herhaalde Jellybird op wantrouwende toon. Je bent toch niet van plan een houtskooltekening van me te maken ? Ik moet verf hebben, beste, prima olieverf. De prijs komt er niet op aan, zeg ik je.

— Het wordt ook een olieverfschilderij, mijnheer Jellybird, hernam Darragos geduldig, maar eerst moet men altijd beginnen met een schets in krijt of houtskool. Pas later begint men te schilderen, begrijpt u wel, mijnheer ?

— Ja, ja, het zal wel zo zijn. En zeg mij nu eens, hoe had gij u het portret eigenlijk voorgesteld ?

De jonge schilder monsterde de bierbrouwer van top tot teen, keek hoofdschuddend naar het doffe zwart van de jas, naar de monumentale boord, die de hals van zijn lastgever als in een ijzeren halsband gevangen hield, naar de monsterachtige dikke, gouden horlogeketting, naar de fonkelend diamanten dasspeld, en tenslotte naar het gefriseerde haar en antwoordde toen :

— Om u de waarheid te zeggen, had ik er mij nog geen goede voorstelling van gemaakt, mijnheer Jellybird. Hebt u zelf geen idee ?

— Luister eens, jonge man. Ik ben met en door het bierbrouwen rijk geworden, en daar schzaam ik mij volstrekt niet voor. Ik doe er zelf niet veel meer aan en laat bijna alles over aan mijn bedrijfsleider. Maar toch zou ik het wel aardig hebben gevonden, bijvoorbeeld in een van de brouwkelders te worden geschilderd, of leunend tegen een brouwketel, of zittend op een vat met gist of zo. Maar alles welbeschouwd

heb ik dat plan toch maar laten varen, omdat ik niet weet of het bij Margie wel in goede aarde zou vallen. Wat zoudt gij er van zeggen, als ik zó ging staan ?

Met deze woorden stapte Jellybird op zijn schrijftafel toe, leunde er met de gesloten rechtervuist op, stak de uitgespreide vingers van zijn linkerhand tussen de eerste en de tweede knoop van zijn dichtgemaakte jas, sloeg het ene been over het andere, zette een hoge borst en keek Darragos uitdagend aan.

De jonge schilder keek een ogenblik zwijgend naar het schouwspel en zei toen :

— Kolossaal, mijnheer Jellybird. Een fiere, echt koninklijke houding. Ik ben echter bevreesd, dat gij dat niet lang zult volhouden, en daarom zou ik u wel willen voorstellen, eenvoudig aan uw bureau-ministre plaats te nemen. Het licht valt daar voortreffelijk op uw gelaat en handen. Gij behoeft u dan volstrekt niet te vermoeien en gij kunt een ongedwongen houding aannemen.

— Dat is nog zo kwaad niet, riep de bierbrouwer uit. Zeg dan maar hoe ik moet gaan zitten.

Darragos duwde hem in zijn stoel neer, verzette deze enige malen, verplaatste een paar keer zijn eigen standpunt, verschoof herhaaldelijk de dikke rode handen van zijn sujet, haalde, zonder medelijden, zijn hand door het prachtig opgemaakte haar en was eindelijk met zijn werk tevreden, zo tevreden als hij in de gegeven omstandigheden maar kon zijn.

Daarop opende hij de grote schilderdoos, nam er een groot schetsblok uit, greep naar een pijpje houtskool en begon in vlugge, rake lijnen de figuur van de heer Jellybird op te zetten, die als een standbeeld bleef zitten en blijkbaar nauwelijks adem durfde halen.

— Gij moogt u gerust bewegen, mijnheer, zei Darragos, na enige ogenblikken, glimlachend.

— Ik dacht dat dat volstrekt niet mocht.

— Later pas, later ! Ik ben nu nog maar aan het schetsen en wanneer gij uw hoofd niet te veel beweegt, dan ben ik ruimschoots tevreden. Gij moogt gerust spreken, als u dat aanstaat.

Dit was nu een grote opluchting voor de heer Jellybird, want hij was een praatgraag man en het zou hem de grootste moeite gekost hebben, een half uur achtereen zijn mond te houden .

En zo begon hij aanstonds uit te weiden over alles, wat hem nauw aan het hart lag. Dat wil zeggen, zijn grote rijkdommen.

Hij gaf de jonge schilder een volledige beschrijving van het gehele huis en bovendien van zijn villa in Torqua , van zijn landhuis in het zuiden van Schotland en van zijn bezittingen in het zuiden van Norfolk.

Hij beschreef hem verder tot in de minste bijzonderheden zijn racejachten, de stallen van zijn renpaarden, zijn vier of vijf auto's en zijn wapenverzameling, waarvan hij alle nummers zonder haperen achter elkander opzegde.

Een half uur later was er in het hele reusachtige huis geen theekopje, geen zilveren taartschep, geen suikerstrocier, of de jonge Italiaan had er een zeer nauwkeurige omschrijving van kunnen geven.

Hij wist hoeveel kleedgeld Margie kreeg, hij wist waar mevrouw Jellybird haar hoeden kocht, hij wist dat de familie de volgende zomer in het zuiden van Frankrijk zou doorbrengen en hij kende zelfs de prijs van het gouden potlood waarmede de millionnair op dat ogenblik speelde.

En toen hij dat alles wist was de eerste schets ook gereed. Darragos stond op van zijn kruk, waarop hij gezeten had, trad met zijn schets naar het licht en bromde goedkeurend.

— Mag ik het al zien ? vroeg Jellybird nieuwsgierig.

— Welzeker, mijnheer, antwoordde de jonge schilder.

Jellybird kwam naast hem staan en keek geruime tijd naar de schets.

Toen zei hij een weinig aarzelend :

— Is die neus niet wat dik en groot ?

Darragos keek beurtelings naar het origineel van dit lichaamsdeel en naar zijn schets, en antwoordde toen op ernstige toon :

— Dat is hij inderdaad, mijnheer Jellybird.

— Maar ik bedoel is mijn neus werkelijk zo groot ?

— Ik weet niet hoe gij mijn antwoord zult opvatten, mijnheer, maar ik moet u zeggen, dat het werkelijk zo is.

— Alles goed en wel, maar ik vrees, dat gij misschien een weinig overdreven hebt. Misschien kwam het door het licht. Om kort te gaan, ik zou de neus wat kleiner willen hebben.

De wenkbrauwen van de jonge schilder trokken zich samen en een bits antwoord lag op zijn lippen.

Maar toen kwam hem plotseling het lieve gezichtje van Margie voor de geest en hij antwoordde kortaf :

— Als gij wilt mijnheer, kan ik hem ook helemaal weg laten.

— Dat is nu ook weer niet nodig, jonge man, hernam de bierbrouwer geraakt. Ik verlang alleen, dat ik niet te pronk wordt gezet met zo'n komkommer, zo'n knots, zo'n neus van niemendal.

Zonder een woord te spreken, nam Darragos zijn houtskool weer ter hand, veegde de neus weg, die het misnoegen van de eigenaar had opgewekt en tekende met een paar halen een nieuwe, die heel in de verte wel een weinig geleek op het reukorgaan van mijnheer Jellybird, en die dus zijn kunstenaarsgeweten niet al te zeer geweld aan deed.

Weer kwam de bierbrouwer naast Darragos staan, en nu riep hij verheugd uit :

— Zo mag ik het zien. Dat is tenminste een menselijke neus en niet een van een rhinoceros. En zeg mij nu eens, wanneer gij weer terug kunt komen.

— Morgen, als u wilt.

— Uitstekend. Ik reken er op.

HOOFDSTUK V

AMOR IN DE KLEM

Er was ongeveer een week voorbij gegaan, sedert het eerste bezoek van de jonge schilder in het prachtige huis van mijnheer Jellybird.

Hem was reeds tweemaal de hoge eer te beurt gevallen aan de tafel van de millionair te mogen aanzitten, heel intiem, alsof hij de gelijke was van die geldvorst. Hij had kennis gemaakt met mevrouw Jellybird en had haar leren kennen als een merkwaardig schrale en platte dame, het levende tegendeel van haar corpulente man, en die het bijna onbegrijpelijk maakte, dat de lieve Margie werkelijk haar dochter was.

Het schilderij begon al goed te vorderen.

Het was levensgroot, en voorlopig prijkte het in een brede, eikenhouten lijst.

In het midden van de werkkamer van de heer des huizes stond nu de zware ezel, waarop het doek geplaatst was.

Zoals Margie wel voorspeld had, was het geheim van haar verjaardag reeds op de tweede dag geen geheim meer, want mijnheer Jellybird had onmogelijk zijn mond kunnen houden.

Het lieve meisje was dan ook reeds enige malen stil het vertrek binnengekomen en op de punten van haar voeten naar de schilder toegeslopen, om toe te zien, hoe hij met vaardige hand het portret van haar vader op het doek wist te werken.

Zo kon zij geruime tijd naast Darragos staan en soms liet de jonge schilder het penseel zakken, hief zijn gelaat naar haar op, vatte haar kleine hand en drukte er een geluidloze kus op, wel-

ke kunstbewerking ongestraft kon plaats grijpen, daar de beide jongelieden als het ware verscholen waren achter het grote schilderij, dat hen voor de heer Jellybird onzichtbaar maakte.

Snel en onweerstaanbaar was tussen de jonge schilder en de dochter van de biebrouwer een tedere band ontstaan, die iedere dag sterker werd.

Het was niet meer de dankbaarheid van het meisje jegens de man, die haar het leven had gered, het was een machtiger gevoel.

Darragos was zoeven gekomen en schilderde zwijsend door.

Hij deed al zijn best, zijn fantasie te doen werken en een weinig uitdrukking te brengen op het bolle, rode gelaat, dat zo bijzonder veel gelijkenis vertoonde met een reusachtige tomaat. De deur werd zachtjes geopend, en Margie trad binnen.

Voor de leus had zij een borduurwerkje bij zich, ofschoon zij beter dan iemand wist, dat zij er in de letterlijke betekenis van het woord geen steek aan zou doen.

Terwijl haar vader strak en majestueus voor zich uitkeek, en haar niet eens scheen op te merken, liep zij op de punten van haar voeten naar José, overtuigde zich even, dat haar vader in zijn gewone Napoleon-houding ernstig en statig voor zich uitstaarde en hield toen met een vleiend gebaar de jonge schilder haar wang toe, die er, het palet ver van zich afhoudend, een kus op drukte.

— Wat was dat? liet eensklaps de barse stem van Jellybird zich horen, zonder dat hij evenwel het hoofd durfde omwenden.

— Wat papa ? vroeg Margie onschuldig.

— Het was alsof ik daareven... maar ik zal me wel vergist hebben.

— Natuurlijk hebt u zich vergist, papaatje, hernam Margie bestraffend.

— Wat is dat nu ? Je weet nog niet eens wat ik zeggen wilde, kwam de bierbrouwer, di zich begon op te winden.

— O, dat hoeft niet, riep Margie vrolijk. U vergist zich wel eens meer in de laatste tijd. Blijf nu maar liever stil zitten, José... ik bedoel mijnheer Darragos is hard aan het werk.

Dit laatste strookte niet volmaakt met de waarheid, zeker niet in de betekenis, welke mijnheer Jellybird er aan hechte, want de jonge schilder was op dit ogenblik druk doende, de kleine hand, die in de zijne rustte, met kussen te bedekken.

Het jonge meisje boog zich over de schilder heen en fluisterde hem toe :

— Wanneer is het nu ?

— Na deze zitting. Over een uur spreek ik met je vader.

Het meisje kreeg een kleur als vuur en slaakte onwillekeurig een kreet van verrukking.

— Wat is dat nu weer ? riep Jellybird ongeduldig.

— Niets papa. Ik prik mij in mijn vinger, antwoordde Margie haastig.

— Merkwaardig. Vind je dat dan zo plezierig ? Je schreeuwde helemaal niet als iemand die zich pijn doet. Wat ik je verzoeken mag, laat mijnheer Darragos nu rustig werken.

— Maar papa, ik val hem helemaal niet lastig.

— Dat doe je wel. Ga achter die ezel vandaan.

— Oo papa, hoe durft u dat van mijnheer Darragos zeggen, riep Margie verontwaardigd.

— Je weet heel goed, dat ik de houten ezel bedoel, meisje, riep de bierbrouwer boos. Als je hinderlijk wordt moet je de kamer uit.

— Hé neen papa, ik beloof u dat ik rustig zal zijn, hernam het jonge meisje, en zij zette zich naar op een tabou-

ret, en keek vandaar naar de schilder, na met een kushand afscheid genomen te hebben.

Een half uur verstreek, zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen stond het meisje onhoorbaar op, trad op Darragos toe, reikte hem de hand en fluisterde :

— Ik moet nu boodschappen gaan doen met mama. Schrijf mij dadelijk hoe het gegaan is, ingeval wij over een uur nog niet terug zijn.

— Dat beloof ik je, schat, antwoordde Darragos, en eensklaps vergat hij het portret, zijn werkgever, zijn palet vol verf, drukte het jonge meisje tegen zich aan en kuste haar op de lippen.

Margie slaakte een lichte kreet en tegelijkertijd klonk de bevelende stem van haar vader, die riep :

— Margie kom eens hier. Ga dàar zitten ! Maar wat drommel is dat nu, hoe kom je aan die verf op je japon ? Je ziet er uit als een wandelende regenboog.

Margie werd bloedrood, wierp een verschrikte blik op haar witte blouse, die inderdaad alle kleuren van het spectrum vertoonde en stamelde toen :

— He, dat is zonderling. Hoe komt die verf daar ?

— Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten, riep haar vader op dreigende toon.

— Naar buiten kijken, als ik u verzoeken mag, riep José, die aldus de toestand wilde redden.

— En ik moet dadelijk met mama boodschappen gaan doen, riep Margie uit, die gretig die gelegenheid aangreep.

En vóór haar vader nog iets had kunnen zeggen, snelde zij in de grootste verwarring haastig het vertrek uit.

Nog een uur verstreek, en mijnheer Jellybird begon tekenen van vermoeidheid te geven.

José, die het zag, legde het palet en de penselen weg, stond op, rekte zich eens en zei :

— Voor vandaag zullen wij het maar voor genoeg houden, mijnheer Jellybird, nog drie zittingen en het schilderij is geraad.

Langzaam begon hij zijn schilderdoos op te ruimen, telkens het gevreesde oogenblik verschuivend, waarop hij met kloppend hart de vraag aan de millionair zou stellen, die over zijn toekomst moest beslissen.

Maar eindelijk kon hij dat tijdstip onmogelijk langer uitstellen en reeds had de heer Jellybird een paar malen met verstolen blik zijn horloge geraadpleegd.

De jonge Italiaan vatte moed, schraapte zijn keel, trad eensklaps van achter de ezel te voorschijn, en begon met een stem, een weinig hees van ontroering:

— Meneer Jellybird, de zittingen zijn nu welhaast ten einde en het oogenblik is nu gekomen, om u een voor mij zeer gewichtige vraag te doen.

— O, ik begrijp het. U wilt het honorarium zeker graag vooruit hebben! riep de heer Jellybird, die zich volstrekt niet kon begrijpen, dat er nog een gewichtiger vraag kon zijn, dan die betreffende geld.

— Het heeft met geld niets te maken, meneer Jellybird! Het heeft alleen iets met het hart te doen! Hebt gij dan niets gemerkt?

— Wel, wat zou ik gemerkt hebben? vroeg Jellybird onnozel. Ik weet volstrekt niet waarover u het hebt.

— Daardoor maakt gij mijn taak des te lastiger, mijnheer! riep de jonge schilder uit. Welnu, ik wil er niet langer omheen draaien! Het weegt als een centenaarslast op mijn gemoed: ik heb uw dochter lief en ik vraag u, mij haar tot vrouw te geven!

Als de jonge schilder de bierbrouwer verzocht had, de maan voor hem van de hemel te halen, dan had deze onmogelijk een meer ongelovig en verbluft gezicht kunnen zetten.

Hij staarde de jonge man met hoog opgetrokken wenkbrauwen en open mond aan, bewoog even zijn lippen zonder te spreken, en zei toen half fluisterend:

— Ik heb u zeker niet goed verstaan? Zoudt u het nog eens willen zeggen?

— Ik heb uw dochter Margie lief, mijnheer Jellybird en ik vraag u, mij

haar tot vrouw te geven.

Weer keek de bierbrouwer de jonge schilder een oogenblik zwijgend aan, alsof hij aan zijn verstand twijfelde en toen barstte hij uit:

— Ik had dus wel goed verstaan! Nu, ik moet zeggen, dat ik al heel wat heb zien gebeuren, maar dit is wel het toppunt! Zeg eens, jonge man, je hebt ze toch alle vijf goed bij elkaar, nietwaar?

— Dat hoop ik tenminste, mijnheer Jellybird! antwoordde José, de vuisten ballend, en bleek van ontroering.

— Dat zou men toch niet zeggen! viel Jellybird uit. Weet je wel hoeveel mijn dochter meekrijgt?

— Je haalt de schouders op? Je weet het misschien niet? Een half miljoen pond krijgt ze mee!

— Maar dat is volstrekt geen bezwaar, mijnheer Jellybird, stotterde José, die niet wist wat hij zeggen moest.

— Geen bezwaar zegt hij! riep de verbolgen vader. Geen bezwaar! Neen dat dankt je de drommel! Ik kan mij voorstellen, dat het geen bezwaar is, een half miljoen pond in de schoot geworpen te krijgen!

Darragos verbleekte, deed een paar stappen achteruit en riep toen heftig verontwaardigd:

— Dwing mij niet om dingen te zeggen, mijnheer, die mij later stellig zouden berouwen! Ik trouw haar niet om haar geld, maar omdat ik haar meer lief heb dan mijn leven! Behoudt gerust die miljoenen, en geef mij daarvoor inplaats toestemming, dat is mij meer dan voldoende.

— Die toestemming weiger ik je, jonge man! riep Jellybird, rood van drift. Ik weiger!

— Maar waarom? Waarom, mijnheer? drong José aan. Ik ben een fatsoenlijk man. Ik ben er van overtuigd, dat men over weinige jaren mijn doeken met goudstukken zal betalen!

— Ik trek geen wissels op de toekomst, jonge vriend! bromde Jellybird. Mijn dochter is voor iets beters bestemd dan voor een schilder. Denkt je soms dat ik morgen aan de dag niet een ba-

ronet, een graaf, ja desnoods een hertog kan krijgen? En u is nog niet beroemd! Waar zou je de middelen vandaan willen halen om haar te onderhouden, als ik haar niets meegaf?

— Ik zou hard werken, mijnheer! zei José op zachte toon.

— Je zoudt hard werken en honger lijden! zei de bierbrouwer schamper. Neen, mijnheer Darragos, dat alles is niet voldoende om in aanmerking te komen als echtgenoot van Margareth Jellybird.

— U wilt dus met geweld een adellijke schoonzoon hebben! riep de jonge schilder op bittere toon.

— Als hij dan niet van adel is, dan moet hij tenminste in andere opzichten uitblinken! Hij moet beroemd zijn! Noem het zoals je wilt, maar ik wil voor

mijn dochter een man met een klinkende naam!

— Dus u weigert mij de hand van Margie?

— Die weiger ik, tenzij je naam als die van een beroemdheid genoemd wordt in de «Times».

José was zeer bleek geworden en had de lippen opeengeklemd.

Hij zuchtte diep, tastte naar zijn hoed, keek Jellybird nog eens schuw aan en zei toen:

— U wenst zeker niet, dat ik nu nog terugkom?

— Waarom niet? Het schilderij is toch nog niet gereed? Ik verwacht u morgen op dezelfde tijd.

De schilder boog en verliet zwijgend het vertrek.

HOOFDSTUK VI

HET BERICHT IN DE «TIMES»

Er waren drie dagen verlopen sedert dit gesprek in de werkkamer van Jellybird had plaats gehad.

Het schilderij was gereed gekomen en reeds hadden tal van vrienden en bekenden van de bierbrouwer er een blik op mogen slaan.

Het gerucht scheen zelfs tot de pers te zijn doorgedrongen, want reeds had zich een criticus van de «Times» vertoond, een man met een eerwaardige, witte baard en grote knevels, die lang naar het doek had gestaard en weer was vertrokken met de mededeling, dat hij te zijner tijd enige woorden aan dit gewrocht wenste te wijden.

Maar de stemming in het grote huis was intussen allesbehalve aangenaam te noemen.

Margie had een brief van de jonge schilder ontvangen, waarin hij haar het

treurig resultaat van zijn onderhoud met haar schatrijke vader had medegedeeld en sedert die was het jonge meisje neerslachtig en stil.

Haar vader had dit zeer goed opgemerkt, maar met de verblinding, vaders eigen in zulke zaken, meende hij, dat het wel spoedig zou overgaan, en dat als eenmaal de ware Jozef zich kwam aanmelden in de vorm van een graaf of een baron, zijn dochter wel weer zou «bijtrekken».

Wat Darragos betreft, hij had, nadat het schilderij gereed was, geen reden meer gevonden het huis te bezoeken, waar hij zijn geluk gevonden meende te hebben.

Jellybird had hem het hoge honorarium uitbetaald, zwijgend en stroef, en daarop had de jonge schilder even stilzwijgend de kamer verlaten, waar hij

zulke aangename uren had doorgebracht.

Het was in de ochtend van de vierde dag, toen er op de deur werd geklopt van de slaapkamer van Margie, en het kamermeisje binnentrad, met een blad waarop een kop chocolade en wat besluitjes en de post.

Zij trok de gordijnen open, zodat het zonlicht ongehinderd het grote vertrek kon binnen stromen en plaatste het blad op een tafeltje dicht bij het bed, na haar jonge meesteres goede morgen te hebben gewenst.

Margie wreef zich de ogen uit, richtte zich in de kussens op, keek even op het kleine gouden polshorloge, dat op een standaard op het tafeltje stond en rekte zich uit.

— Hoe laat is het, Kate? vroeg zij. Ik geloof dat mijn horloge stil staat.

— Het is half negen, Miss! antwoordde het meisje.

— Wat breng je me daar?

— Niet veel bijzonders, Miss! Maar één brief en die is niet van mijnheer Darragos!

— O! Jij brutaaltje! riep Margie, terwijl zij dreigend de vinger ophief. Wat is er nog meer?

— Een paar tijdschriften, Miss, en de «Times».

— De Times? herhaalde het jonge meisje verbaasd. Wat moet ik met de Times doen?

Zij strekte de hand uit naar het befaamde cityblad en vervolgde.

— Onder kruisband! Wat betekent dat? Papa leest immers de Times?

— Welneen, Miss! riep het kamermeisje uit. Hoe komt u daarbij? Mijnheer leest de «Daily Telegraph»!

Met een mechanisch gebaar en tamelijk onverschillig maakte Margie de kruisband los, en ontvouwde het blad.

Zij sloeg twee, drie pagina's om, en eindelijk bleef haar blik rusten op een met blauw aangestreept artikel, onder de rubriek «Kunst en Letteren».

En nauwelijks had zij een paar regels gelezen, of zij uitte zulk een luide kreet, dat het kamermeisje verschrikt achteruit vloog, in de mening dat haar jonge

meesteres plotseling onwel was geworden.

Margie vloog het bed uit, sprong, de krant boven haar hoofd zwaaiende, als uitgelaten rond en riep:

— Mijn peignoir, Kate! Vlugg wat! Is papa al op! Ik moet hem spreken, zonder één seconde te wachten! O, ik wist immers wel dat het zou uitkomen! Gauw! Maak dat je wegkomt!

Zeër verbaasd door dit optreden van Margie ijlde het meisje weg.

Een paar minuten later keerde Kate terug.

— Mijnheer wacht u in zijn kamer, Miss! Ik moet u echter zeggen, dat hij niet erg in zijn humeur is!

— Dat hindert niets! Ik zal hem er wel spoedig in brengen, riep Margie overmoedig uit.

En met deze woorden snelde het jonge meisje de kamer uit, ijlde een paar gangen door en bereikte eindelijk de kamer, waar haar vader haar wachtte, inderdaad niet al te zeer in zijn humeur.

— Wat heb je kind? vroeg hij aanstonds. Wat is er?

— Lees maar eens, papa! was alles wat het jonge meisje kon uitbrengen, terwijl zij haar vader de «Times» toestak.

— Je ziet er zo opgewekt uit, staat er iets in het blad dat je zo vrolijk maakt? Ik heb niet veel zin om te lezen, lees het mij maar even voor.

— Zoals u wilt, papa!

Margie huppelde naar een sofa, wierp zich er met een lenige sprong op, en las het volgende bericht voor:

Een nieuw talent ontdekt!

Het was ons reeds enige tijd geleden ter ore gekomen, dat onze welbekende stadsgenoot, de heer Hannibal Jellybird, een jonge Italiaan, die sedert enige tijd in Londen verblijf houdt, namelijk José Darragos, zijn portret liet schilderen.

Wij waren dezer dagen in de gelegenheid het schilderij eens te zien, en wij moeten getuigen, dat wij zelden een kunstwerk zagen, hetwelk reeds

op de eerste blik zo zeer getuigde van het merkwaardige talent van zijn maker!

De jeugdige schilder heeft de karakteristieke trekken van zijn lastgever met een merkwaardige gelijkenis weergegeven, en met een techniek, een meesterschap over de stof, welke men gemeenlijk slechts pleegt aan te treffen bij in de kunst vergrijsde schilders.

Wij moeten er op aandringen, dat José Darragos zo spoedig mogelijk een tentoonstelling arrangeert van schilderwerken, want wij zijn er van overtuigd, dat hij nog een groot aantal doeken heeft, die het overwaard zijn te worden tentoongesteld.

Zijn schitterende penseelvoering, zijn kleurenmenging, zijn wijze van componeren, alles bestemt als het ware voor, een van onze grootste schilders te worden en wij zijn er vast van overtuigd, dat deze nog zo jonge man binnen weinige jaren onder de meest beroemde schilders zal worden genoemd.

Men kan het van de heer Jellybird slechts op prijs stellen, dat hij deze jonge, veelbelovende schilder in de gelegenheid heeft gesteld te tonen wat hij kon.

Wij zijn niet zo onbescheiden geweest, naar de prijs te vragen, die onze welbekende stadsgenoot voor het prachtstuk heeft moeten betalen, maar wel kunnen wij onze overtuiging uitspreken, dat de rijksten in onze stad als het ware om José Darragos zullen vechten, en dat men zonder aarzelen duizend pond sterling voor een portret zal betalen.

Wij wensen er de heer Jellybird geluk mee, dat hij, naar wij vernemen de eerste is geweest, om de grote talenten te erkennen van een jonge schilder, die, zijn wij wel ingelicht, binnenkort door nauwere banden aan hem zal worden verbonden, dan die er bestaan tussen de opdrachtgever en de uitvoerder.

De heer José Darragos vragen wij slechts zijn tweede vaderland niet te vergeten, nu roem en rijkdom hem wenen!

Schilders van zijn groot talent kunnen wij node missen!

Margie had onder het voorlezen van dit bericht een bloedrode kleur gekregen en toen zij het blad had neergeworpen op de canapé, keken vader en dochter elkander geruime tijd met open mond aan.

— Wat betekent dat laatste? stiet mijnheer Jellybird uit. Hoe komen die mensen van de Times er bij?

— Hoe kan ik dat weten, papaatje? vroeg Margie beschaamd. U gelooft toch niet, dat ik het de verslaggever heb verteld?

— Dat zou warempel de spuigaten uitlopen! riep mijnheer Jellybird uit.

Margie keek haar vader eens goed aan.

En op zijn bol gezicht kon zij zo duidelijk lezen als in een boek, dat hij volstrekt niet zo verontwaardigd was, als hij het wel wilde laten voorkomen...

Zij kende de ijdelheid van haar vader, en zij begreep aanstonds, dat dit bericht in een blad als de «Times», met zijn deftige lezerskring, hem in de grond van zijn hart zeer aangenaam had gestreeld.

Te worden genoemd in het wereldberoemde cityblad, dat was steeds zijn ideaal geweest, en alleen daarom had hij reeds enkele malen een grote gift geschonken aan een Tehuis voor Invaliden, een Sanatorium, of een andere instelling, daarom had hij ook een gouden voetbalbeker gegeven, ter waarde van bijna duizend pond sterling, en daarom richtte hij ook een paar keer per jaar een groot en zeer kostbaar feest aan in zijn vorstelijk ingericht huis.

En telkens gaf het hem een schok van genoegen, als hij zijn naam slechts vermeld vond in een enkel kort zinnetje.

Maar dit was geheel iets anders!

Ditmaal werd hij verheven tot niets meer of minder dan een Macaenas, een kunstbeschermer, die jonge, veelbelovende schilders de hand boven het hoofd hield!

En onmiddellijk nadat Margie dit bespeurd had, besloot zij, als een echte vrouw, partij te trekken voor deze gunstige gelegenheid.

Zij sprong op, snelde op haar vader toe, sloeg haar armen om zijn hals en vlijdde haar hoofdje aan zijn borst, misschien wel om de blos te verbergen, die haar wangen overtoog.

Toen vroeg zij vleierend:

— Nu denkt u toch zeker heel anders over José, papa? Nu zult u hem toch zeker niet meer afwijzen, wanneer hij aanzoek om mijn hand doet? Mag ik nu dadelijk een briefje schrijven en met de luchtdrukpost sturen, dat hij hier vanmiddag moet komen dineren, en dan inviteren we een paar vrienden, en dan maakt u onze verloving bekend?

— Hé, hé! Wacht een beetje! Je loopt wel wat al te hard van stall riep Jellybird uit, maar het was hem duidelijk aan te zien, dat dat stukje in de Times een algehele verandering had teweeg gebracht in zijn gemoedsstemming en dat hij zelfs de jonge schilder reeds met andere ogen aanzag.

Want, niet waar, als een blad als de «Times» met zulk een reputatie van onkreukbaarheid en bekwaamheid van zijn medewerkers van Darragos getuigde, dat hij binnen enkele jaren beroemd en rijk zou zijn, dan kon er ook niet langer aan worden getwijfeld.

Het hof zou op hem opmerkelijk worden gemaakt, misschien liet prinses Elisabeth of de hertog van Edinburgh of zelfs de koning zich wel eens door hem schilderen; dan zou hij zeker in de adelstand verheven worden; ook zijn vrouw zou een titel dragen en wie weet schoot er voor hem, die het genie als het ware «ontdekt» had, wel een benoeming tot knight over.

En zozeer werd de bierbrouwer door deze heerlijke vooruitzichten meegeesleept, dat zijn gemoed week werd als was.

Hij trok zijn dochter aan zijn borst, streelde haar over het blonde haar en zei half gekscherend, half ernstig:

— Mòet ik je je zin dan maar geven?

Het jonge meisje slaakte een kreet van vreugde, drukte haar vader een kus op iedere wang, danste het vertrek rond, terwijl zij in de handen klapte, en riep juichend:

— Wat heerlijk! Wat heerlijk! Ik ga dadelijk de brief schrijven, dan is hij van middag er nog! Ik heb immers wel altijd gezegd, dat mijn José een genie was! Dank u, papaatje, dank u duizend maal!

Nogmaals stormde zij op haar vader toe, en vloog met zulk een onstuimigheid om zijn hals, dat hij bijna het evenwicht verloor, om vervolgens naar haar kamer te snellen, en daar 't briefje te gaan schrijven, dat haar gehele geluk inhield.

Maar zij keerde nogmaals terug naar het vertrek van haar vader, om hem te verzoeken, een paar regels aan de jonge man te schrijven, waarin hij hem medeelde, dat hij van mening veranderd was, en dat het hem een eer en een genoegen zou zijn, de man, die zijn dochter het leven had gered, als schoonzoon te mogen begroeten.

Dit schrijven werd bij de brief van het jonge meisje ingesloten, en vervolgens met de pneumatische post verzonden, zodat José Darragos het reeds anderhalf uur later in handen had.

HOOFDSTUK VII

HET ONVERWACHT BESLUIT

Het was ongeveer zes uur in de avond, toen 'n paar auto's enige intieme vrienden van de heer des huizes, mijnheer Jellybird, aanvoerden, die 's avonds zouden blijven dineren en getuigen zouden zijn van de aankondiging der verloving van het jonge paar.

Zij werden in de weelderig gemeubelde ontvangsalon gelaten, waar Jellybird hen in het volle besef van zijn waardigheid ontving.

Met een genadig glimlachje hoorde hij de loftuitingen aan over zijn doorzicht, want de vrienden bleken reeds de «Times» te hebben gelezen.

Alleen was het voor iedereen een raadsel, de vader inclus, hoe het beroemde blad aan het einde van het stukje die zonderlinge zinspeling had kunnen maken op een nauwere verbin-tenis tussen Hannibal Jellybird en de jonge Italiaanse schilder.

En Darragos zelf begreep er misschien nog het minst van!

Hij was omstreeks vijf uur in de namiddag verschenen en dadelijk had hij met de vader van zijn verloofde een ernstig gesprek gehad.

Maar een nog grotere verrassing wachtte de nieuwbakken schoonvader en zijn gasten.

Men wou zich juist aan tafel begeven, toen het bezoek van de Italiaanse gezant werd aangekondigd!

Hij was in gezelschap van zijn vrouw, een eerwaardige dame met grijze krullen, en een zachte oogopslag.

Zij waren voor komen rijden in een zeer fraaie auto, die dadelijk weer was vertrokken.

Dat gaf dadelijk een grote consternatie!

Men begreep echter direct, dat de ge-

zant er op had gestaan, dadelijk persoonlijk de bierbrouwer geluk te wensen, evenals zijn jeugdige landgenoot.

Vuurrood van opwinding en trots, ging Jellybird de gezant tegemoet en bracht hem toen bij het pas verloofde paartje. De gezant, een rijzig man met een spierwitte baard en keurig onderhouden, glanzend wit haar, richtte in de Italiaanse taal enige welwillende woorden tot zijn landgenoot, en zette toen het gesprek in het Engels voort, zoals de beleefdheid het eiste.

Na enige minuten echter stond hij op, om weer afscheid te nemen.

Maar Jellybird zou zich liever in stukken hebben laten hakken, dan geen poging te doen, de gezant te dineren te houden.

Dat zou een eer zijn, die nog lange jaren op hem zou afstralen en misschien de zo vurig begeerde toegang tot de adellijke kringen zou verschaffen.

En hij vroeg dan ook:

— Ik hoop toch, Excellentie, dat gij zo niet zult weggaan? Gij zult ons toch, hoop ik, de grote eer aandoen mede aan te zitten?

— Ik vrees misbruik te maken van uw welwillendheid, mijnheer Jellybird! zei de gezant glimlachend.

— Helemaal niet, Excellentie! riep Jellybird haastig uit. Het zou mijn dochter zc. 'n groot plezier doen!

— Afs Miss Jellybird mij dat bevestigt, dan ben ik gaarne van de partij! zei de gezant op gulle toon.

Tien minuten later zat men aan tafel.

Een gezelschap van twaalf personen was aan de met vorstelijke weelde gedekte tafel verenigd.

De spijsen waren zo goed als men slechts verlangen kon, de gezant bleek

een zeer geestig causeur te zijn, en volstrekt niet trots, zoals Jellybird achter de rug van zijn buurvrouw om, zijn aanstaande schoonzoon influisterde; de wijn was zeer oud en van voortreffelijke hoedanigheid, en de heer Jellybird moest bekennen, dat hij een weinig aangeschoten was, toen hij tegen het dessert plechtig de verloving aankondigde van zijn dochter Margie met José Darragos.

Na het diner begaven zich de heren naar de rookzaal, en de dames trokken zich terug naar het boudoir van Margie.

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen een bediende de rookkamer binnentrad en het bezoek aankondigde van een verslaggever van de «Times».

Jellybird keek verbaasd in de kring der heren rond, aan wie hij juist verhaalde, hoe hij nog geen tien jaar geleden met vaten sleepte, en herhaalde toen langzaam:

— Iemand van de Times? Wat zou die nu van mij willen? Zeg dat ik kom!

De bediende vertrok en de bierbrouwer wendde zich tot zijn gasten met de vraag:

— Excuseren de heren mij een ogenblik?

— Wel natuurlijk! Ga uw gang! Blijf maar niet al te lang weg! werd er geroepen.

Jellybird verliet de rookkamer, daalde de trap af en trad zijn werkkamer binnen, waar aanstonds een bejaard heer haastig van zijn stoel opstond.

Nog vóór Jellybird iets had kunnen zeggen, begon de bezoeker:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Jellybird, dat ik u moet storen in een voor u zo heugelijk ogenblik! Mijn naam is Bliss. Ik ben redactiesecretaris van de «Times», ik kom u namens mijn blad vragen, of u misschien in staat zoudt zijn, ons enige nadere inlichtingen te verstrekken omtrent het bericht van mijnheer Darragos, dat op werkelijk raadselachtige wijze in ons blad is gekomen.

Jellybird deed verbaasd een stap achteruit, en vroeg toen:

— Komt u mij om bijzonderheden vra-

gen? U denkt toch niet, dat ik het bericht heb ingezonden?

— Dat denk ik natuurlijk niet, mijnheer, antwoordde Bliss bedaard, hoeveel respect wij ook voor u hebben, wij zouden het stuk eenvoudig naast ons hebben neergelegd! De zaak is, dat niemand onzer weet, hoe het stuk bij mogelijkheid in ons blad is gekomen.

— Wat is dat nu? riep Jellybird luid. Weet u dat niet? De kunstverslaggever van uw blad, die hier bij mij geweest is, zal het toch wel geschreven hebben?

— Dat heeft hij juist niet, mijnheer Jellybird! antwoordde de journalist koeltjes. Er is maar één mogelijkheid: het stuk moet op de zetterij in de vorm zijn gemoffeld, maar het is nog niet duidelijk, op welke wijze dat heeft kunnen plaats grijpen. De meesterknecht was ongesteld, en in zijn plaats deed een van de beste opmakers het werk, maar deze man verklaart pertinent, dat hij het stuk niet in handen heeft gehad; ook heeft geen van de andere zettters het in handen gehad. Even vóór het opmaken van de vorm keerde de zieke meesterknecht terug, omstreeks twaalf uur in de nacht, bij het wisselen van de ploegen.

— En wat zegt hij er van? vroeg Jellybird ademloos, die begon te gevoelen, dat hij lelijk voor de gek was gehouden.

— Dat is juist het vreemde van het geval, mijn waarde heer! Een paar uur nadat het blad van ochtend uitkwam, dus nadat de meesterknecht van de nacht weer was afgelost door zijn collega van de dag, hebben wij iemand naar hem toe gestuurd en die kreeg tot zijn grote verbazing te horen, dat hij zijn bed volstrekt niet had verlaten, op bevel van de dokter!

— En komt gij nu hier, om mij nog iets te vragen? brulde Jellybird. Maar dan zijn het niet alleen suffers bij u, dan zijn het gekken! Want dan is het zelfs voor een buitenstaander zo klaar als de dag, dat een bedrieger, de hemel weet wie, het uiterlijk van de zieke meesterknecht heeft aangenomen, het bericht misschien zelf gezet heeft en het op het laatste ogenblik in de vorm heeft

weten te smokkelen. Ik heb een neef, die zelf bij een groot blad is en ik weet hoe het er toegaat! De opmaker heeft zeker geen tijd gevonden de boel nog eens goed na te zien en zo is het bericht in de krant gekomen! Maar wie, wie heeft me dit geleverd?

Bliss haalde de schouders op en antwoordde:

— Wij doen al het mogelijke om er achter te komen, mijnheer, maar tot dusverre is het ons nog niet mogen gelukken! Het spijt mij natuurlijk meer dan ik zeggen kan, dat deze betreurenswaardige mystificatie juist met ons blad heeft moeten plaats grijpen, vooral om de gevolgen, die er voor u uit zullen voortvloeien, want wij begrijpen maar al te goed, dat gij de verlovings van uw dochter met mijnheer Darragos bezwaarlijk meer ongedaan kunt maken, zonder u aan de bespotting van geheel Londen prijs te geven.

De heer Jellybird gromde, want hij begreep maar al te goed, dat de redactie-secretaris gelijk had.

Bliss had reeds weer zijn hoed gegrepen, maakte een buiging voor de ander en zei op meewarige toon:

— Wij zullen voorlopig niet meer op deze, ook voor ons zo hoogst onaangename zaak terugkomen, Mijnheer Jellybird! Ik heb de eer!

En met deze woorden verliet Bliss het vertrek, terwijl Jellybird op de schelknop drukte, om de huisknecht te waarschuwen, die de bezoeker moest uitlaten.

Hij wendde zich op zijn beurt naar de deur, toen deze geopend werd, en de Italiaanse gezant binnentrad.

— Gij Excellentie? vroeg Jellybird verrast. Gij hebt toch niets gehoord... wat hier zoeven gezegd is? Wij spraken nog al luid.

— Ik heb het, integendeel, woord voor woord gehoord, mijn waarde vriend Jellybird, maar laat u dat vooral niet verontrusten, want ik heb alle reden, er op mijn beurt zo weinig mogelijk over te spreken!

— Gij, Excellentie? vroeg Jellybird ten hoogste verbaasd.

— Ik! En het zal u aanstonds duidelijk worden, waarom. De man, die de taak overnam van de zieke meesterknecht... was ik!

Zonder een woord te spreken liet Jellybird zich achterover op een stoel voor de schrijftafel neervallen en keek de gezant aan, alsof hij een spookverschijnsel zag.

Toen kwam het eindelijk stamelend over zijn lippen:

— Gij maakt zeker een grapje, Excellentie? Ik heb natuurlijk niet goed verstaan.

— Gij hebt mij integendeel zeer goed verstaan, mijn waarde heer. Gij behoeft mij ook voortaan niet meer met de titel van Excellentie aan te spreken. Ik ben John Raffles...

Jellybird werd zeer bleek, wilde opstaan en tastte met de hand naar de schelknop, die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd.

De Grote Onbekende keek er glimlachend naar en zei toen op vriendelijke toon:

— Doe geen moeite, mijn waarde heer, ik heb de draad zoeven doorgesneden.

— Dan zal ik schreeuwen, dan zal ik mijn gasten te hulp roepen.

— Ook dat zou u weinig baten. Uw gasten slapen op het ogenblik. Ik ben zo vrij geweest, hen een Italiaanse sigaret van mijn vinding te laten roken en vervolgens zijn zij in een geruste slaap gevallen. Duidt gij het mij ten kwade, dat ik van die gelegenheid gebruik heb gemaakt, de inhoud van hun zakken te inspecteren? Laat ik u zeggen, dat mij de opbrengst niet mee viel. Ongeveer drie duizend pond, alles er bij inbegrepen. Maar ik denk mij hier schadeloos te stellen en mijn lieve vrouw zal op haar beurt wel met een goede buit aan juwelen en diamanten terugkeren uit het boudoir van uw bevallige dochter. Laat ik hier aan toevoegen, dat ik mijnheer Darragos heb gespaard, hij is mij bijzonder sympathiek en ik hoop, dat het hem goed zal gaan in de wereld. Wat het stukje in de «Times» betreft, ik geef u mijn woord van eer, dat het reeds over een jaar letter voor letter

bevestigd zal worden. Ik gebruikte deze kleine truc slechts om u tot een weinig haast aan te sporen. Want ook uw dochter mag ik heel graag lijden.

Jellybird had als het ware versuft toegeluisterd en vroeg nu toonloos:

— Wat wilt u van mij?

— Wat een vraag, waarde heer, riep Raffles spottend uit. Wat zou ik van een man als gij zijt, die met millioenen om zich heen kan werpen, anders willen dan geld? Daar staat uw brandkast, een zeer fraai en modern meubel, dat ik niet gaarne zou willen bekrassen. In de linkerzak van uw pantalon zit uw sleutelbos; dat weet ik zo goed, omdat ik er speciaal op gelet heb, toen gij in de rookkamer uw sigarenkastje opendeed. Gij hebt dus niets anders te doen, dan even de deur voor mij te openen.

— En als ik weiger? vroeg Jellybird op doffe toon.

— Gij zult wel verstandiger zijn, herenam Raffles koeltjes. Gij zult niet weigeren. Ik gebruik nimmer geweld, tenzij men er mij bepaald toe dwingt. En

ik zou er toe moeten overgaan, wanneer gij...

Hij kon niet uitspreken, want Jellybird, vertrouwend op zijn grote kracht, was plotseling opgevlagen en had zich op de Grote Onbekende geworpen, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Raffles bukte bliksemsnel, zodat de zware vuist van de bierbrouwer over zijn hoofd heen ging en trof op zijn beurt de ander met de linkervuist met zoveel kracht tegen de kaak, dat hij zonder geluid te geven op het dikke tapijt neer gleed.

In een oogwenk had Raffles de sleutelbos uit de zak van de bewusteloze bierbrouwer genomen en de deur van de brandkast geopend...

Toen de rampzalige Jellybird weer tot zichzelf kwam en met verwilderde ogen om zich heen keek, schouwde hij slechts in een brandkast, waarvan de ledige planken hem spottend schenen aan te grijzen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Moord in Kew - Gardens

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis. 2. — De gestolen Dolk. 3. — Een Inbraak met gevolgen. 4. — Het Verwisselde Lijk. 5. — Zonderlinge Epidemie. 6. — Een droeve Huwelijksdag. 7. — De Wraak der K. K. K. 8. — Twee Doodsvijanden. 9. — De Meester herleeft. 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val. 11. — Raffles en Amor. 12. — Nicholson juicht te vroeg. 13. — De Broeder van Nicholson. 14. — Avontuur in België. 15. — De Moord in Kamer 13. 16. — Aan de Marteldood ontsnapt. 17. — Het Meisje met de blauwe ogen. 18. — De Strijd om het Geheim. 19. — Naar het Goudland. 20. — Bloed en Goud. 21. — De buitenste Duisternis. 22. — De Waanzinnige. 23. — De gestole claim. 24. — De bergduivel. 25. — De Goud-fee. 26. — Onrust op Holderness Hall. 27. — Het Geheime Document. 28. — De Redding van « Goudhaar » 29. — « Goudhaar ». 30. — De Smokkelkoningin. 31. — De Misdaad in de trein. 32. — De Revue-Girl. 33. — Professor Shirley. 34. — De Kit van Wong Li. 35. — De Gewaande Radjah. 36. — De Geheimzinnige Tempelstad 37. — De Duivels van de Gele Zee. 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi 39. — Vijftig tegen één. 40. — Ilona, de avonturierster. 41. — De Kelder des Doods. 42. — De onverwachte terugkeer. 43. — Rode Bill krijgt een lesje. 44. — De Stem van het Verleden. 45. — Zwarte Anna. 46. — Het Juweel van Prins Omar. 47. — Gevaarlijk spel. 48. — Het Goud van de Metropolitanbank 49. — De Bende van Myra Bonati. 50. — Merry-Kid de verklikker. 51. — Het Verlaten Slot. 52. — De Riolen van Parijs. 53. — Rovers en Verraders. 54. — Een documentenjacht. 55. — De Verijdelde Ontvoering. 56. — Liefde, Paarden en Bandieten. 57. — Een Mislukte Samenzwering 58. — De Kooi des Doods. 59. — Jacht op Portuin. 60. — De Gouden Wisselbeker. 61. — Een Fatale Vrouw. 62. — Een moderne Blauwbaard. 63. — Een Geheimzinnige Moord. 64. — Een Spaans Drama.	65. — Een merkwaardige diefstal. 66. — Spoken op Marshy Manor. 67. — Chantage en Hypnose 68. — De Lokstem van het Goud 69. — Het Geheim van de Boekenkist 70. — Het Revolutie Complot 71. — Het Verlaten Huis 72. — Het Spel met de Dood 73. — Het Verstoorde Feest 74. — Russisch Goud 75. — Een Moderne Robinson 76. — De Moord in Fenchurch Street 77. — Het Vioolwonder 78. — De Raadselachtige Moord 79. — Een Avontuur in China 80. — De Verborgen Schat 81. — De Chinese Schatkamer 82. — De Bende van de Gouden Ster 83. — Sensatie in de Opera 84. — De Folterkelder 85. — De Bedrieger bedrogen 86. — De Geheimen van Parijs 87. — Speelzucht en Misdaad 88. — De Diamanten Spin 89. — Een duivelse Uitvinding 90. — Parijse auto bandieten 91. — Het Trio Desmond. 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd. 93. — Als het Goud lokt. 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten. 95. — Wie was de Derde Man ? 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim 97. — De Ontvoerde Diplomaat 98. — Rumoer om de Derby 99. — Gevaren van de Wereldstad 100. — Moderne Piraten 101. — Het Filmkasteel 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 103. — Een Onderaards Drama 104. — De Verzonken Metropolis 105. — De Vreemde Chauffeur 106. — De Moord in het Cabaret 107. — De Negende Steen 108. — Onraad in Hollywood 109. — Ossenkop ; gang 5 110. — De bende van «de Ratten» 111. — Het Avontuur in Hollywood 112. — De Bende van de Gouden Spin 113. — Irma Sandrina 114. — In de val gelokt 115. — Om een kwart millioen dollars 116. — De Giftgas-centrale 117. — Een mislukte ontvoering 118. — De Verdwenen Kleindochter 119. — Helicopter-bandiet 120. — De Verraderlijke Huisknecht 121. — Vrouwelijk Lokaas 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 123. — In het Hol van de Leeuw 124. — Een Patient verdween 125. — De Geheimzinnige Liftkoker 126. — De pseudo uitvinder 127. — De Zwarte Kaper 128. — Moderne Schatgravers 129. — Liefde en Kunst

IN VOORBEREIDING :

130. — De Moord in Kew Gardens